

Slovenski PRIJATELJ.

Izhaja enkrat v mesecu.

~~~~~
Velja 4 gold. av. velj. na leto.

Štev. 10.   V Celovcu 15. oktobra 1881.   XXX. tečaj.

Pridiga za XXII. pobinkošno nedeljo.

(Od grešnih navad.)

„Tisti čas so šli farizeji, in so se posvetovali, da bi Jezusa vjeli v besedi“.
(Mat. 22, 15.)

V v o d.

Kakor divji jastrebi streže po nedolžnem golobu in ga želi umoriti, ravno tako so hudobni farizeji in drugi terdovratni grešniki nedolžnega Jezusa sovražili in mu po življenju stregli. Velikokrat jih je on že očitno posvaril in zarotil in velikokrat jih je v pričo vseh ljudi na sramoto postavil, vendar so mu, kakor v današnjem evangelju slišimo, vedno nove zadrege nastavljali in ga skušali v besedi vjeti. — Tudi dandanes je še dosti takih grešnikov, kateri greh pijejo kakor vino, in od ene hudobije do druge bredejo, pri vsaki spovedi poboljšanje obetajo in lažnjive obljube delajo, pa po vsaki spovedi spet v poprejšnje grehe padejo in v poprejšnje hudobije zabredejo. Gorje vsem takim navadnim grešnikom in joj vsem takim navadnim grešnicam! bolje bi bilo za nje, ko Boga in poti pravice nikoli ne bi bili poznali. — Jes sicer nočem nobenemu zveličanja odreči, ker pri Bogu je vse mogoče, vendar, kar me vera in sv. učeniki učijo, ne smem tajiti, ampak povedati moram, da bo malokdo takih navadnih grešnikov zveličan; ker za vsako dušno bolezen se ložej najde zdravilo, kakor za grešno navado. — Zatorej povzdignite svoje glave in vsi poslušajte, ko vam bom pred oči postavil žalostni stan takega grešnika, ki se od

leta do leta in od spovedi do spovedi zmiraj v stare grehe povračuje. Tak grešnik, pravim, boče se težko kedaj spreobernil, ampak bo naglo in slabo smert storil, kar bom pokazal v I. delu; in če bi ravno dolže časa živel, mu to nič ne pomaga, ker si le večje kazni zasluži, kar bom dokazal v II. delu.

Dajmo Bogu, kar je božjega, in odprimo svoja serca sv. Duhu, naj nas razsvetli in obudi v naših sercih zveličanski strah pred grehom; vas pa prosim, da malo poterpitate in se pripravite!

I. del.

Govoreč od navadnih grešnikov nimam v mislih tistih, ki so v majhnih grehih zapopadeni, tudi ne tistih, katerim le včasih spodleti, da smertni greh storijo, pa se ga kmalu spet očistijo, ampak le od tistih hudobnih grešnikov govorim, kateri po vsaki spovedi ravno tako ali pa še slabše živijo, kakor poprej; od tistih, ki po deset in petnajst let v enem grehu ostanejo, ki vsako leto o veliki noči in morebiti tudi v adventu k spovedi grejo, pa po vsaki spovedi spet nečistost uganjajo, pijančujejo, klafajo, prisegajo, kakor so bili poprej navajeni, — od takih govorim in pravim, da bo slabo za nje in da jih nagla in nesrečna smert čaka. Po nauku sv. Avgušтина je namreč Bog vsakemu človeku odločil, kako dolgo bo ž njim poterpljenje imel; namreč tako dolgo, dokler se njegova mera grehov ne dopolni; kedar pa je ta mera polna, ni več nobene milosti za grešnika, ampak le kazen ga še čaka. Zato nekateri dvajset, trideset in še tudi več let v naglavnih grehih brede in razuzdano živi, ali naenkrat, kakor bi trenil, je mera njegovih hudobij napolnjena ter ga naglo smert zgrabi in naravnost v peklenški ogenj trešči.

Tako, postavim, se je zgodilo Izraelcem, ko so v puščavi živeli. En dan so malike molili, drugi dan so se k Bogu obrnili; enkrat so se zoper Boga puntali, drugikrat so mu spet pokorni postali; velikokrat so grešili in velikokrat se poboljšali in Bog jim je vselej odpustil. Na zadnje pa, ko so silno godernjali, sami sebi smert želeli in se hoteli nazaj v Egipt podati, je jeza božja do verha prikipela. Ne, je rekel Mojzesu, čas moje milosti in mojega prizanašanja je pri kraju, dosti dolgo sem jim prizanašal in na ajih pokoro čakal; desetkrat so me skušali in vselej sem jim odpustil, zdaj pa je mera njihovih pregreh polna in kakor gotovo živim, vsi morajo umreti in v tej puščavi pokopani biti. — In precej drugi dan so priderli sovražniki in vse, kar je bilo čez dvajset let staro, pobili in pokončali.

Vidiš, o grešnik! kar se je Izraelcem zgodilo, se lahko tudi tebi zgodi. Bog ve, koliko let je že, kar si pijančevanju vdan, v pijanosti klafaš, kvante poješ in duhovsko in deželsko gosposko

preklinjaš, in vendar te še Bog ni kaznoval, in še zmiraj tvojega poboljšanja čaka! Ah, odpri enkrat svoje oči! morebiti ne manjka več niti deset grehov in tvoja mera bo polna. Bog, danes še tvoj usmiljeni oče, bode morebiti že jutre tvoj neusmiljeni sodnik, in te bo naglo z nesrečno smertjo kaznil in v večno pogubljenje obsodil.

Vidiš, o grešnica! kar se je tolikim zgodilo, vtegne se tudi tebi zgoditi. Sama že morebiti ne veš, koliko časa že imaš svojo pregrešno zvezo, kolikokrat si že svoje truplo in svojo neumerjočo dušo omadeževala, in vendar še živiš in Bog te še ni zaverigel. Ali kmalu vtegne tudi mera tvojih grehov polna biti, kmalu bo morebiti tudi za te milost božja pri kraju, in ves tvoj jok in vse tvoje grenke solze te ne bodo več rešile.

K spovedi sicer pridete in se obtožite, ali če vas vprašamo, ali ste tudi poprej kaj takega storili, imate že izgovor na jeziku rekoč: tisto sem se že spovedal. — Ali kaj vam pomaga, če se stokrat spoveste, pa nič ne poboljšate; sto takih nevrednih spovedi in nevrednih odvez ni drugo, kakor sto stopinj bliže pekla. Bog hoče poboljšanje, spreobrnjenje, kjer tega ni, je vse drugo zastonj.

Vem tudi, da se vsi taki navadni grešniki na milost božjo zanašajo in pravijo: „Saj je Bog milostljiv; če ima človek le na zadnjo uro pravo žalost, ga on ne zaverže.“ Res je Bog milostljiv; ko bi ne bil milostljiv, ne bi vašega spreobrnjenja tako dolgo čakal, ampak že zdavna bi bili tam, kamur ste si zaslužili. Ali kakor je milostljiv, pravi sv. Ciprijan, ravno tako je tudi pravičen. Kedar se vam začne obleka tergati, jo kerpate, dokler morete; kedar pa vsa narazen gre, veržete jo proč, ker ni več za nič. Če vam drevo nič sadu ne rodi, čakate dve, tri ali četiri leta; potem pa ga izkopljete in rečete: čemu je tukaj na vertu, ker nič ne rodi, na ogenj ž njim! —

Glejte, hudobni grešniki! ravno tako usmiljeni Bog deset in tudi dvajset let sadu vaše pokore čaka; gorje pa vam, če zastonj čaka na vašo pokoro: brez milosti bote posekani, kakor nerodovitna drevesa in v večni ogenj verženi. Kako težko pa se navadni grešnik spokori, akoravno nagle smerti ne umerje, bote slišali v

II. delu.

Ljubi moji! vi sami dobro veste, kako mehka reč je mladi sneg in kako lahko se raztali; naj le nekoliko gorek veter popihlja ali le malo toplo solnce posije, ročno se raztopi in zgine: če pa dolgo v senci leži in ne pride toplota do njega, postane sčasoma trd in leden, da se ga tudi gorko solnce ne prime. Ravno tako se godi tudi s človekom. Kedar človek prvokrat greši in nedolžnost zgubi, se ves trese in grozno ga srce boli, vroče

solze se mu po licu vlivajo in po noči in po dnevu mu njegov greh pred očmi stoji; če pa že večkrat ravno tisti greh stori, se ga tako navadi, da se ne Boga, ne ljudi več ne boji in tako terd postane, da se ga tudi najstrašnejše resnice več ne primejo. Naj ga stariši kregajo, naj ga spovedniki opominjajo, vse je zastonj; človek, ki je greha navajen, ne porajta na nobeno besedo več; njega pekel ne vstraši in nebesa ga ne veselijo; nasproti pa kjer pijačo voha, tje ga vleče, in kjer se mu nečisto veselje kaže, tam ga veseli; kaj božjega poslušati, postiti se ali k spovedi iti, pa se mu tako prazno in zoperno zdi, da nič na svetu ne tako.

Zato pravi sv. pismo, da tak grešnik, ki že dolgo let v enem grehu živi, s svojimi očmi ne vidi več ndvarnosti, v kateri se znajde, s svojimi ušesi ne sliši več božjega glasa, ki ga k pokori kliče, in v svojem sercu ne občuti drugega, kakor to, kar se njegovemu hudemu nagnjenju prilega. „In kakor zamorec, ki ima od nature černo kožo, pravi prerok Jeremija, nikoli ne bo bel, naj se še tako umiva, ravno tako malo bote vi zamogli dobro storiti, ki ste se hudega navadili.“

O zapomnite si in globoko si v srce vtisnite te besede vi, ki ste od mladih nog navajeni kleti in klafati, opravljati in škodo delati in prevzetovati, in vendar zdaj tako mirno živite, kakor da bi bili največji prijatelji božji. Vzbudite se, vaš mir je lažljiv mir in vaše spanje je smertno spanje. Vi se na svojo merzlo spoved zanašate, katero vsako leto opravite, ali zamorec, pravi sv. pismo, ne bo nikoli bel, naj se še tako umiva; tako tudi vi ne bote čisti, dokler greha ne zapustite, čeravno vsako leto k spovedi greste, ampak vaša duša bo vedno bolj črna in se bo težko kedaj umila.

Odprite svoje oči in poslušajte s svojimi ušesi tudi vi, katere pri vsaki besedi jeza in togota zgrabi; in vi, ki vinske bokale praznite in s pijačo zdravje in premoženje zapravljate, in vi, ki imate že od mladih let od nečistosti umazane ude, — o ko bi vam mogel povedati tako, da bi znotraj v vaših persih zabobnelo in vse vaše grešne kosti spreletelo, koliko hudega in žalostnega da vas čaka. Zamorec, pravi sv. pismo, ne bo nikoli bel, ali se bote vi očistili in z Bogom spravili, ne vem; če imate vi kaj upanja, jes ga nimam. — Jezus pravi, da v takega človeka, ki v stare grehe nazaj pade, sedem hudičev pride, ki ga zgrabijo in deržijo in ne spustijo več iz rok. Oh povejte mi, kako se bote tam sedmerim hudičem ubranili, ki vas imajo morebiti že dvajset let vklenjene in vas bodo silno neradi pustili? Kdo vam bo dal toliko moči, da se bote njim odtergali in na pravo pot prišli? Bojim se, in po pravici se bojim, da vam bo Jezus Kristus ravno to rekel, kar je rekel terdovratnim Judom: „Iskali me bote, pa me ne bote našli in bote v svojih grehih umerli.“

„Tedad pa ne bo nobeden zveličan, kateri več let v grešni navadi živi,“ bote morebiti vprašali? Ne, nobeden, kateri je terdo-

vratnega serca, razun po posebni milosti božji. Za take grešnike bi bilo najbolj, da bi si brumnega spovednika zbrali, se ga zvesto držali in vedno ubogali. Ali navadni grešniki se ravno tega bojijo ter si najbolj mehke in zmiraj nove spovednike zbirajo, da jih nobeden ne more spoznati. Slišal sem od grešnika, ki je sedemnajst let zmiraj k nemu spovedniku k spovedi hodil in vseh sedemnajst let ni nikoli odveze dobil in nikoli ni k sv. obhajilu pristopil, ker ni hotel slabega znanja raztergati. V tem času pa se je svojemu prijatelju pritožil, kako se mu godi, in ta mu je ročno dal svet in rekel: Si pač neumen; zakaj mi pa prej nisi tega povedal. Pojdi z menoj, jes te bom peljal k duhovnu, kjer boš prvič odvezo dobil. Kakor je rekel, tako se je zgodilo. Ali njegova vest s tem ni bila potolažena, in na smertni postelji ga je ta stopinja najbolj pekla. „Oh, je rekel, ko bi le tega ne bil storil, bi se mi bile morebiti vendar oči prej odperle, in jes bi ne imel zdaj toliko straha.“

Zatorej prosim zdaj posebno vas, ki imate še čisto vest, v imenu vašega angelja varha vas prosim, varujte se prvega greha, ker, če bote enkrat grešili, to ne bo zadnjikrat. Dokler pa ste še nedolžnega življenja, vam angelji pot v nebesa kažejo, kjer vas bota Jezus in Marija sprejela. Amen.

Pridiga za XXIII. pobinkošno nedeljo.

(Od zveličanske vere.)

„Jezus pa se je obernal, in ko je ženo videl, je rekel: Zaupaj, hči! tvoja vera te je ozdravila.“ (Mat. 9, 22.)

V v o d.

Dostikrat ste že slišali, ljubi moji! kako so Judovski farizeji in pismarji našega ljubega učenika Jezusa Kristusa čertili in preganjali in ga niso mogli živega videti; nasproti temu pa berem danes v sv. evangelju, da tudi dobrih duš ni manjkalo, katere so ga rade imele, ljubile in va-nj zaupale, kot v svojega Boga. — Imeniten in bogat mož, Jair z imenom, je pred-nj pokleknil in ga molil in prosil, da bi prišel in njegovo mrtvo hčer spet k življenju obudil. In ko je po poti šel z njim proti hiši, se je vse terlo in gnjetilo okoli njega, in vsak je hotel njemu najbližje biti, vsak sleherno njegovo besedo čuti in si zapomniti. Neka žena pa, ki je bila že dvanaest let bolna in jej nihče ni mogel pomagati,

je toliko zaupanja imela, da je mislila če se le roba njegovega oblačila dotakne, bode ročno zdrava postala. In kar je mislila, je storila, in komaj se je njegovega oblačila dotaknila, čutila je novo moč v svojih udih, in je bila zdrava. In Jezus sam jo je prijazno nagovoril: „Zaupaj, moja hči! tvoja vera te je ozdravila!“

Glejte, ljube duše! kako je tej ženi živa vera v srcu gorela in kako zvesto je zaupala na milost svojega Boga! O ko bi tudi v naših časih bilo kaj take vere videti, gotovo bi tudi mi na duši in telesu več sreče imeli in bi si bolj prizadevali za božjo čast in za zveličanje svoje duše. Zavoljo tega sem se jes danes namenil vam pokazati, kako potrebna je človeku vera, in da brez nje ne more nobeden zveličan biti. Zraven pa moram opomniti, da ni vsaka vera dobra in ne pripelje vsaka k zveličanju, ampak samo tista, ki se skoz dobra dela kaže. Da vam to dokažem, rečem:

I. Le tista vera človeka zveliča, katera je z dobrim in brumnim življenjem sklenjen, in

II. svoje vere ne smemo zatajiti, ko bi prav zavoljo nje preganjani in zasramovani bili.

Sv. Duh! še enkrat ti priporočim sebe in svoje ljubeznjive poslušalce, da našo pamet razsvetliš in naša serca vnameš. Vi pa malo poterpíte in se pripravite!

I. del.

Jezus Kristus je iz nebes prišel in je novo vero na svet s seboj prinesel. On nas je učil, kaj moramo verovati, kaj upati, kaj moramo storiti in česa se varovati, ako hočemo zveličani biti; on je bil, pravi sv. apostelj Pavelj, začetek naše vere. Kar pa je on začel, so aposteljni dokončali, ker po vsem svetu so se razšli in vsem narodom novo vero pridigovali; in tako je tudi v naše kraje prišla in tudi mi smo z božjo milostjo bili h kerščanski veri poklicani.

Ali kerščanska vera nam ne bo veliko pomagala, če ne bomo po njej živeli, ker kaj koristi človeku, če je bil s kerstno vodo oblit in je prejel oblačilo nedolžnosti, kakor bitro pa k pameti pride, ga ročno umaže in razterga? — „Ne vsak, pravi Jezus, ki mene za svojega Gospoda spozna, bo zveličan, ampak le tisti, ki voljo mojega Očeta dopolnuje, bode zveličan.“ Čemu vam je, postavim, sadno drevo, ki vsako spomlad lepo cvete, sadu pa nikoli nobenega nima? Čemu je truplo, kedar se je duša od njega ločila? Čemu so mu roke, čemu noge, ker mu ne morejo nič pomagati. Glejte, pravi sv. Jakob. „kakor je truplo brez duše mertvo, tako je tudi vera brez dobrih del mertva,“ in nič vredna. Ako toraj hočeš, da bi te kerščanska vera zveličala, moraš tako živeti, kakor te ona uči, ne pa tako, kakor neverniki, ki še od nje nikoli nič slišali niso. Naša vera uči, da so požrešnost in pijanost hude pre-

grehe, ki bodo s peklom kaznovane: če si tedaj kristjan in veruješ, da je to res, zakaj pa ne ubogaš? Zakaj nezmerno ješ, kolikor vidiš, naj ti škoduje ali ne, naj si potreben ali ne? Zakaj popivas in vino in druge močne pijače v sebe vlivaš, ker veš, da je vse to greh? Bolje bi bilo za te, ko bi ne bil od kerščanskih starišev rojen, ko bi se bil na Turški zemlji rodil in ne bi bil nikdar nič od Jezusovega nauka slišal! — Naša vera pravi, da so odertija in prevzetnost naglavni grehi, ki človeka v pekel vlečejo in v večni ogenj pahnejo. Če vi to v resnici verujete, zakaj pa svojemu bližnjemu toliko škode delate, zakaj ga pri kupčiji tolikokrat goljufate in da vam rajši verjame, se še pridružujete in prisegate? Zakaj se prevzetno obnašate s svojim premoženjem, s svojo obleko in s svojim životom? O pač bolje bi bilo za vas, ko ne bi bili nikoli nobene pridige in nobenega nauka slišali; bolje bi bilo, ko ne bi bili nikoli pri spovedi, nikoli pri sv. obhajilu, ker bi ložej enkrat odgovor dajali od svojega življenja, in manjše kazni bi vas čakale! Zdaj pa, ko dobro veste in tolikokrat slišite, da je greh, če človek bližnjega odira, ali če se nečimerno nosi, ne bote imeli nobenega izgovora na dan sodbe, ampak umerli bote v svojih grehih ter v večno pogubljenje zabredli.

Naša vera nam pravi, da je nečistost in kurbanje ostudna pregreha, zavoljo katere jeza božja nad ljudi pride, in kateri kaj takega storijo, ne bodo Boga gledali, temuč v peklenškem brezdnu med hudiči bode njih delež. Vi veste, da je to res, in vendar se tolikokrat v samskem in zakonskem stanu zoper čistost pregrešite, in najbolj gnjusnih grehov se ne prestrašite, če imate le priložnost. Pa strah in groza tudi vam, ker dobro veste, kaj vas čaka in vendar nič ne marate. Divjaki, ki po divjih hostah živijo, ne vejo, da je prešestovanje tako velik greh, vendar bi si skoro upal reči, da se ga med njimi ne stori toliko, kot med nami, ki smo kristjani in dobro vemo, kako zlo Boga s tem razžalimo. Zato vam bo pa tudi sedemkrat hujše na dan sodbe, kakor njim; oni namreč iz nevednosti grešijo, mi pa iz hudobije in nemarnosti.

Zato pravijo sv. učeniki, da je pekel katoliškega kristjana najhujši. Sv. puščavnik Makarij je enkrat mertvaško glavo nagoval: „Čigava si?“ „Nekega pagana“, mu je odgovorila. „Kje je zdaj tvoja duša?“ jo je dalje vprašal. „V pekl“, mu je rekla. „Ali globoko?“ „Tako globoko je djala, kakor je visoko nebo nad zemljo.“ „Ali se mar kateri še bolj globoko znajdejo?“ je še dalje vprašal? Da, je rekla, vsi terdovratni judje. „Povej mi pa še, kateri so v peklu vendar najgloblje pokopani?“ Najbolj globoko, mu je odgovorila, so hudobni kristjani, ki so bili kerščeni in s kervjo Jezusovo odrešeni, pa so slabo in razuzdano živeli in niso na svojo vero nič porajtali.

Zavoljo tega se nikar ne zanašajte, da ste v kerščanski veri izrejeni; to vam ne bo nič pomagalo, ako zraven na spoved, na

sv. obhajilo, na molitev in na post celo nič ali le malo deržite. Lepo in brumno morate živeti, če hočete zveličani biti in poti čednosti ne smete nikdar zapustiti, ko bi vam se še tako težavna zdela; to vam bom pa razložil v

II. delu.

Naš Zveličar Jezus Kristus je zavoljo svoje vere veliko preganjanja prestal; hudo so ga imeli, na vse načine ga zasramovali, in ga celo na križ pribili, mu vse kosti prešteli in z ostro sulico njegovo desno stran prebodli. Tudi aposteljni, ki so njegovo vero pridigovali, so neizrečeno veliko terpeli, v verigah in ječah so zdihovali in najhujše muke in najbolj grenko smert so prestali. Ravno tako so tudi njih nastopniki in prvi kristjani skoz tri sto let v neznanih stiskah bili, in gotovo ste že dostikrat slišali in morebiti sami brali, kako neznano gerdo so pagani z njimi delali, in kako grozovitni so bili proti njim.

V naših časih sicer ne bomo več z mečem in ognjem preganjani, vendar kdor hoče brumno in kerščansko živeti, kakor ga vera uči, mora biti poln serčnosti, mora se hudo vojskovati in velike nevarnosti premagovati in strašnim skušnjavam se zoperstavljati. Sv. evangelije nam zapoveduje, da moramo sami sebe zatajevati, vsako gerdo misel si iz serca spraviti in v nespodobne želje nikdar privoliti. In Jezus nam celo pravi: „Če te oko pohujša, izderi ga; če te roka pohujša, odsekaj jo in verzi jo od sebe.“

Oh, ljubi moji! to ni lehka, ampak silno težka reč in veliko vojske potrebuje: osebo zapustiti, ki nam je ljuba, kot naše oko; v hišo ne več iti, katero imamo radi, kot svojo desno roko; tovaršijo in znanje raztergati, na katero smo navezani, kot na svoje oči — to je tako težavno, da bolj težavno ne more biti, in vendar to moramo storiti, ako hočemo zveličani biti.

Vselej, kedar kes obudite, pravite: Rajši hočem umreti, kakor še eakrat mojega Boga razžaliti. Oh, ljubi moji! umreti vam ni treba, in svoje kervi preliti vas nihče ne sili, temuč le zapeljivemu svetu morate umreti in svoje hude počutke krotiti, to terja vera od vas. Ni vam treba svoje kervi za vero dati, kakor nekdanjim kristjanom, ampak le tisto hišo in službo morate zapustiti, v kateri ste že velikokrat bili v greh zapeljani; tisti ženski, tistemu moškemu morate slovo dati, ki je za vas tolikanj nevaren: tiste skrite zveze morate raztergati in ponočna vasovanja opustiti, v katerih grešna dela doprinašate. Ako tega ne storite, verjamite mi, da ne bote zveličani, ko bi prav svojo kri za vero prelili.

Zavoljo vere muke terpeti ali pa celo umreti, tega zdaj Bog od tebe ne zahteva; ampak v jedi in pijači zmeren in trezen biti, se ne vpijaniti, svojo jezo premagovati in ne cela leta sovraživa

v svojih persih deržati, to je treba in to moraš storiti; in ako tega ne storiš, ne boš v nebesa prišel, ko bi prav vse svoje žive dni zavoljo vere tepen in bičan bil. — V ogenj iti, v vodo skakati ali razbeljeno olje piti v naših časih zavoljo vere nobenemu ni treba; ampak s svojimi očmi nič takega gledati, kar je zoper sramožljivost, svoja ušesa od nesramnih šal in pogovorov odmekniti, in zapeljivcu, ki vas hoče zmotiti, serčno se vstaviti in ga z lepa ali s huda spoditi, to je vaša dolžnost; in ako tega ne storite, ne bote Boga gledali, ko bi prav na križu umerli, kakor naš Zveličar, ali pa kakor sv. Peter, ki je z glavo proti tlem obrnjen križan bil.

Torej, ljubi moji! ne bodite kakor slaba vejica na drevesu, katero veter sem ter tje maja, ampak bodite stanovitni v veri, in ostanite zvesti Bogu, akoravno morate veliko preterpeti. Če vas ljudje zasmehujejo in po strani gledajo, kedar se pred Jezusom ponižujete in se v sv. obhajilu ž njim sklenete, ne bojte se jih; eno oko je, ki vas z dopadenjem gleda — oko božje, ki vas ne bo zapustilo.

Če vidite nekatere, ki živijo, kakor da ne bi nobene vere imeli, ter se vseh lastnih in tujih grehov deležne storijo, nikar jih ne posnemajta, ampak imejte skerb za svojo vero, za svojo nedolžnost, in ne prodajte je za kratek užitek gerdega veselja, ki hitro mine, pa večn kes za seboj prinese.

Kedar bo enkrat prišel dan povračila, ko bo pravičen sodnik brumne od hudobnih ločil, takrat bo hudobne gnal v večni ogenj in oni bodo tulili in z zobmi škripali, in od same žalosti pojemali; vi pa se bote od veselja jokali, ko bote slišali vesele besede: „Pridite, ljubljeni moji! v hišo mojega Očeta, in uživajte veselje, katero vam je pripravljeno od začetka sveta.“ Amen.

Pridiga za poslednjo pobinkošno nedeljo.

(Strašen bo dan sodbe zavoljo sodnika in zavoljo obsojenja.)

„Takrat bo velika stiska, kakoršne ni bilo od začetka sveta do zdaj, in je ne bo.“
(Mat. 24, 21.)

V v o d.

Ko je bil sv. apostelj Pavelj zavoljo vere v hudo ječo zapert na rokah in nogah vklenjen, ga je neki dan ajdovski poglavar Feliks pred sebe poklical in vprašal, kakošne vere da je, in kaj od Boga in človeške duše misli. Na to mu je sv. Pavelj začel pra-

viti in razkladati, kako ima pred Bogom le čistost duše vrednost in bo le nedolžnost njegovo obličje gledala, hudobneža in nesramneža pa da drugo ne čaka, kakor nesrečna smert, žalostna sodba in peklenska kazen. Feliks slišati od sodbe se je ves tresel in trepetal in je sv. Pavlu rekel: „Nehaj mi zdaj od tega govoriti, bom te že še drugokrat prosil, da mi kaj poveš.“

Vidite, ljubeznjivi moji poslušalci! ravno tako, kakor takrat neverni Feliks, tudi v naših časih grešniki delajo. Če vam od groze sodnjega dneva pridigujemo, če vam v spovednici s peklenškimi kaznimi žugamo, se vam to ne zdi prav ter si mislite in tudi očitno pravite da smo neslani in ne vemo drugega, kakor človeka strašiti in mu veselje greniti. Vi bi radi videli, da bi vas zmiraj hvalili in vaša ušesa s posvetnimi novicami šegotali, da bi k vašim grehom molčali in vse vaše neumnosti spregledali. Ali recite, kar hočete, in hudujte se, kakor se vam poljubi, jes ne vem, zakaj bi se vas bolj kot Boga bali, in kako bi tako nespametni bili, da bi zavoljo vaše hvale svojo dušo v nevarnost večnega pogubljenja postavili. Vas in vaše rodovine bo kmalu konec, in kakor senca bote minuli, besede sv. evangelja pa bodo zmiraj ostale; in gotovo, kakor je Bog v nebesih, bode prišla nad grešnike velika stiska, kakoršne ni bilo od začetka sveta do zdaj, in je tudi ne bo. In od te velike stiske zamorete vi danes kaj več zvedeti, če me bote hoteli poslušati. Jes vam bom namreč pokazal, da bo na sodnji dan velika stiska

1. zavoljo sodnika, ki se bo na oblakih prikazal in

2. bode velika stiska zavoljo sodbe, ki se bo očitno veršila.

Preden pa začnem, prosim vas za nekoliko poterpjenja!

I. del.

Tisti dan, od katerega prerok pravi, da je dan temote, dan britkosti in žalosti, bode prišel vsemogočni Sodnik na oblakih neba s tako grozo in s takim strahom, da se bodo jokali vsi rodovi na zemlji. Velika postojna bo letala sredi neba od enega kraja sveta do drugega in s strašnim glasom vpila: „Gorje in joj zdaj vsem, ki na zemlji prebivajo; gorje jim pred angelji, ki se bodo zdaj približali.“ In prišli bodo angelji z velikimi trobentami in bodo trobentali na vse štiri vetrove in k sodbi klicali vse, kar je živega in mertvega na zemlji. In vse, vse bo vstalo, kar v zemlji in v vodi počiva, kar je v milosti božji in kar je v grehah umerlo, in silno velika truma bode vseh. — Nebesa se bodo tedaj odperla, in duše zveličanih vse lepe in z nebeško svetlobo obdane se bodo s svojim veličastnim truplom sklenile; pa tudi vrata peklena se

bodo odklenila, in duše pogubljenih vse černe in gerde, se bodo s svojim ravno tako črnim in ostudnim životom sklenile.

O ljuba duša! kaj boš vendar takrat počela? Tvoj život, v katerega si zdaj tolikanj zaljubljena in katerega lepoto tolikanj obrajšaš, tvoj život, katerega zdaj nezmerno ljubiš in v najlepšo obleko ovijaš, bode takrat črn, bolj kakor saje; tvoji lasje, katere spletaš, da že sama ne veš kako in z dišečim mazilom mažeš, bodo takrat ostudni in smredljivi, bolj kakor gnojica, ki se od vročine pari; in na tvojem čelu, v tvojih očeh bode z ognjenimi čerkami zapisana tvoja ošabnost, da te bodo angeljci kmalu spoznali in med pogubljene prišteli.

V dolgi in široki dolini Jozafat se bo namreč, kakor izročilo pravi, vse človeštvo skupaj zbralo, od prvega človeka Adama do najzadnjega na zemlji, od najmogočnejšega cesarja noter do najbolj revnega berača. In kakor pastir ovce od kozlov loči, pravi sv. pismo, tako bodo tudi angelji vse na dve strani ločili: hudobneže na levo, pravične pa na desno stran. — Ljubi moj kristjan! kaj zdaj misliš, kje boš takrat stal? Na desni, kjer bodo angelji in svetniki, ali na levi, kjer bodo budiči in njegovi tovarši? Če slabo živiš in hudobne tovaršije ljubiš, če po krivih potih laziš in druge v greh napeljuješ, boš stal na levi strani med pogubljenimi in za te ne bo nobenega usmiljenja. Sodnik živih in mertvih, tvoj Zveličar Jezus Kristus, zdaj poln ljubezni, takrat pa poln serda in jeze, se bo namreč takrat prikazal, in kakor strela nagloma človeka udari in ubije, tako bodo tudi od njegovega pogleda vsi grešniki pobiti in od velike žalosti in straha se jim bo serce v persih obrnilo. In kakor hudo gromenje hiše in zidove raztrese, tako bo tudi nad njimi strašno zagromelo: „Poberite se, vi prekleti, jes sem bil lačen, pa nobeden izmed vas mi ni dal koščeka kruha; jes sem bil nag in raztergan, pa nobeden zmed vas me ni oblekel; poberite se spred mojega obličja v večni ogenj, ki je pripravljen vam in vašim tovarišem.“ „Oh Gospod! bodo vsi pogubljeni vpili in se začeli izgovarjati, kedaj pa si bil lačen, da bi ti mi ne bili dali jesti? Kedaj smo te videli nagega, da bi te ne bili oblekli?“ In Jezus jim bo odgovoril: „Vse, česar svojemu bližnjemu niste storili, bom jes tako sodil in kaznoval, kakor da meni samemu ne bi bili storili.“

Vidite ljubi moji! takrat ne bo nobeden zagovor veljal. Zdaj sicer sami sebe tolažite, se izgovarjate in pravite: „Saj Bog ni tako oster, kakor duhovni učijo; ker nas je vstvaril, nas pač ne bo zaverigel.“ — In vendar vas bo zaverigel in vekomaj pogubil, ker to nas sv. pismo uči in nam naša lastna pamet svedoči. So mar judje, ki so Jezusa iz nevednosti križali, večje kazni vredni, kakor vi, ki dobro veste, kako zlo ga nečistost ali pijanost razžali, pa ga vendar dan na dan razžalite? Ali je mar Herodež, ki si je iz njega norca delal, bolj hudoben, kakor vi, ki ga tolikokrat v

sv. obhajilu po nevrednem prejemljete in tiste zasmehujete, ki njemu bolj zvesto služijo in ga bolj ljubijo, kakor vi? O nikar tega ne mislite; kakor sta Pilatuž in Herodež, ki nista vedela, da je Jezus božji Sin, brez vseh izgovorov v pekel šla, tako se bode tudi vam zgodilo in vsi vaši izgovori ne bodo pred pravičnim sodnikom nič veljali. — Zdaj je še čas, poboljšati se in pokoro delati, ako hočete milostljivo sodbo imeti, takrat bo pa vse prepozno. Zdaj se je treba greha varovati, ako hočete sramoti uiti, takrat bo vse razodeto, vse očitno postalo. Od tega pa v

II. delu.

Preden se bode sodba začela, bode končanje sveta ter bo vse, kar naše oko zdaj lepega in dragega vidi, razdjano in poterto. Ljubo solnce, ki nam zdaj toliko lepo sije, ne bo več svetlobe dalo, luna bo kervava postala in zvezde bodo z neba padale, kakor jabelko z drevja, kedar hud vihar potegne. Nebesa bodo pokala in zemlja se bo tresla, in gore in skale, in drevesa in žita in vse bo od velike vročine zgorelo. Takrat se bode vse na tanjko dopolnilo, kar je prerok Jeremija govoril: „Gledal sem okoli sebe in ni ga bilo človeka; obračal sem svoje oči po nebu, in ni je bilo ptice in tudi nobene svetlobe; obračal sem jih po gorah, in glej, tresle so se in vsi hribi so se majali; pogledal sem po zemlji, in prazna je bila in pusta; najbolj rodovitna polja so bila pustota, in vsa mesta, vse hiše poderte pred Gospodovim obličjem.“ — Vse moči se bodo gibale, vsa zemlja se tresla; pa še bolj se boš tresel ti grešnik! ko boš pred sodbo poklican. Kamur se boš obernil, povsod bo žalost in britkost, povsod groza in strah. Nad teboj, pravi sv. Avgustin, bo božji Sodnik, čigar pogled bo hujši, kakor pogled levov, pod teboj bo pekel odpert, čigar ogenj boš čutil, na desni bode tvoji neodpuščeni grehi, na levi pa tvoji tožniki; od znotraj te bo vest pekla, od zunaj pa bodo vse stvari gorele, — oh kam boš vendar takrat bežal? Zdaj se norca delaš, če se kdo sramožljivo zaderži, in praviš, da bo topel v nebesa prišel; — o verjemi meni, da bi ti takrat rajši merzel v nebesa šel, kakor pa goreč v pekel, pa ti ne bo privoljeno.

Toda še večja bo tvoja groza postala, ko boš moral vse svoje hudobije vpričo celega sveta razodeti; tvoje ponočne poti, na katerih si nedolžnost zalezoval, tvoje mutaste in nesramne grehe, katere že toliko let doprinašaš. Zdaj praviš: „Noč je, in nihče naju ne vidi in nihče ne bo tega izvedel“. O kako zlo se motiš! Bog tudi globoko skrite reči odkriva, pravi prerok Danijelj, in kar o polnoči storiš, je njemu znano ravno tako, kakor to, kar delaš o poldne, in kar v zaklenjeni hiši in pri zapertih oknih storiš, vidi ravno tako, kakor to, kar se na cesti ali sredi mesta zgodi. — Zdaj te je sram, če te kdo v grehu zaleze ali te hoče na laž

postaviti, in ti se rotiš in kolneš in praviš, da ni res; kaj pa bo takrat, ko bodo tvoji stariši, tvoji bratje in sestre in vsi ljudje celega sveta tvojo sramoto in tvojo nemarnost videli? Oh, boš vzdihoval, ko bi me zdaj modros piknil, da bi umrl; ko bi me strela vdarila in pobila! Ali vse zastonj, za te ne bo več milosti. — Zdaj vedno živiš, imaš moža, imaš otroke, pa za drugimi gledaš, se z drugimi pečaš, in misliš, da bo vse na skrivnem ostalo. Oh, zastonj je tvoje upanje; tvoj mož in tvoji otroci bodo zraven stali, ko bode Bog tvoje serce in tvoje telo odkril, in vsemu svetu razodel, koliko nespodobnosti si v mislih in djanji storila. Oh, boš djala, ko bi se zemlja odperla in me živo požerla; ko bi mi kdo nož v serce sunil in me k priči umoril! Ali zastonj bo, zastonj, tvoje solze ne bodo nikoga omečile. — Zdaj hodiš k spovedi in praviš, kar hočeš in kar se ti zdi, in si izbiraš spovednike najbolj mehke, ki te gotovo odvežejo; takrat pa si ne boš mogel sodnika izbirati, ker le eden je, in ta je pravičen in oster; pred njim gre požrešen ogenj, pravi prerok Joel, za njim pa požigajoč plamen; pred njim je zemlja, kakor vesel vert in za njim, kakor velika puščava. On se ne bo dal oslepiti po lepih obljubah in tudi ne pregovoriti po zvutih besedah. „Ako nimaš čistega serca, pravi sv. Bernard, in dobre vesti, boš zgubljen in zaveržen, ko bi ravno polne mošnje denarja imel in v kraljevi hiši prebival.“

Takrat bo, vi binavci! vaša skrita hudobija na dan prišla; takrat bomo slišali od Jezusa samega, ali je pijanost greh, ali je nečistost greh, ali je prevzetnost greh ali ne. Zatorej le pijte, vi pijanci! dokler vam skoz gerlo teče, saj bote v kratkem mesto vina žveplo in ogenj pili. Jes menim, ko bi vas noč in dan opominjal, da bi pljuča iz persi zmetal, vendar se ne bi nobeden k Bogu obrnil, in sodnji dan, ko bo vinska terta zgorela, bote tudi vi goreli, dasiravno vaša žeja tudi takrat ne bo ugasnila.

Oh ljubo ljudstvo! kedaj bodo se ti vendar oči odperle? In koliko še zraven drugih grehov storiš, ti nesrečna . . . fara! Poglej! tvoji sinovi v nečistosti rastejo, v tatvinah in goljufijah se starajo in v nepokori umerjejo, ter bodo na sodnji dan na levi strani stali; poglej, tvoje hčere nedolžnost zapravljajo, se v nečimernost zavijajo in se na duši in truplu omadeževane od zemlje ločijo. Ah kako malo jih je, ki bi vredne bile božje obličje gledati!

Zatorej ljubi bratje in ljube sestre! če že nobena beseda v vaše serce ne segne, se od danes vendar bolj spominjajte sodnjega dneva, kedar nas toliko groze in teliko hudega čaka. Nebo in zemlja bota prešla, sodbi pa ne bo nihče ušel. Pokleknilimo tedaj pred Jezusa, našega prihodnjega Sodnika in ga prosimo: Daj nam milost spreobrnjenja in prave pokore, in bodi nam milostljiv in usmiljen na dan sodbe. Amen.

Pridiga za I. adventno nedeljo.

(Mislimo večkrat na poslednje reči.)

„In tedaj bodo videli Sina človekovega
priti na oblakih z veliko oblastjo in
častjo.“
(Luk. 21, 27.)

V v o d.

„Bratje! vemo, da je že ura, da od spanja vstanemo. Zakaj zdaj je naše zveličanje bližej, kakor takrat, ko smo verni postali. Noč je prešla, dan pa se je približal. Verzimo tedaj od sebe dela teme, in oblecimo orožje svetlobe. Kakor po dnevu pošteno hodimo, ne v požrešnosti in pijanosti, ne v nečistosti in nesramnosti, ne v kregu in nevoščljivosti, temuč oblecite Gospoda Jezusa Kristusa.“ (Rim. 13, 11—14.) S temi besedami sv. Pavlja nas mati katolijska cerkev v novem cerkvenem letu, v začetku adventa, k pokori kliče in nas opominja, da bi starega človeka slekli, to je, da bi svoje hudo nagnjenje in poželjenje, svoje slabe misli in dela opustili ter začeli prav v resnici in v duhu Bogu služiti.

Štiri tisuč let so brumni očaki po obljubljenem Odrešeniku zdihovali, in v spomin teh štirih tisuč let traja adventni čas štiri tedne. Ves čas so proroki ljudi na prihod obljubljenega Odrešenika pripravljali, zato tudi cerkev želi, da bi se verniki v teh štirih tednih od svojih grehov očistili, pravi sad pokore prinesli in novo, Bogu dopadljivo življenje začeli. In mi smo, ljubi moji! to veliko bolj storiti dolžni, kakor so bili ljudje pred Kristusovim rojstvom; jes nočem reči zato, ker smo kristjani in po Jezusovi kervi že odrešeni, ampak zato, ker so oni pričakovali prvi prihod obljubljenega Odrešenika, ki je bil vesel in z veliko tolažbo sklenjen, mi pa pričakujemo drugi prihod Jezusa, ostrega sodnika, ki bo prišel na nebeških oblakih z veliko močjo in častjo, ne zveličat, ampak pogubit, kar je nespokorjenega.

Od štirih vetrov bodo trobente zabučale in po celem svetu se bo strašen glas razlegal: Vstanite mrtvi in pridite pred sodbo božjo. S strašnim gromenjem bode se zemlja odperla, morje bo kipelo, da bo groza in strah, zvezde bodo z neba padale, vse nebeške moči bodo se gibale in mrtvi bodo vstajali. Nebeška vrata se bodo odperla in duše izvoljenih se bodo s svojimi trupli sklenile in kakor čisto solnce svetile; odperla se bodo pa tudi vrata peklenska, duše pogubljenih se bodo sklenile s svojimi trupli, črnimi kakor temno noč. Potem se bodo zbrali vsi rodovi v dolini Jozafat pred sodnjim stolom. Ondi bodo prinesene po besedah sv. Janeza bukve življenja in bukve pogubljenja s sedmimi pečati zapечатene, katerih ne more nobeden odpreti razun jagnjeta božjega

in sodba bo storjena. Sodnik živih in mrtvih se bode na levo stran obrnil in rekel: „Poberite se vi prekleti v večni ogenj!“ in potem se bo na desno stran obrnil in rekel: „Vi pa, moji ljubljani, pojdite z menoj v večno veselje!“

Ko bi mi na ta strašni dan večkrat mislili, ne bi toliko grešili, zato hočem vam jes danes pokazati

I. kako dobro in koristno da je, večkrat se poslednjih reči spominjati in

II. kedaj posebno da moramo na poslednje reči misliti.

Preden pa začnem, pripravite se!

I. del.

Človeška natora je slaba, k hudemu nagnjena in se lahko v greh zapelje; naše hudo nagnjenje in poželjenje nas močno v greh vleče, in nekatere pregrehe so še tako zapeljive, ker nam tolikanj dobička in veselja obetajo, da sme duša, ki pri vsem tem čista in neomadeževana ostane, neskončno plačilo v nebesih upati. — In da se bomo ložej greha odpovedali, svoje posvetne misli iz serca izkoreninili in se od hudega, ko bi se nam še tako prijetno zdelo, nikoli zapeljati pustili, moramo večkrat prav živo premisliti, kam tako pregrešno življenje pelje, kako strašna je smert grešnikova, kaj se to reče: nesrečna večnost, kako nezbrane kazni terpijo pogubljeni v peklju, in kako bomo na sodnji dan v pričo vseh ljudi osramoteni. Sv. Škof Anselm pravi: „Hudobni ne bodo drugega videli, kakor na desni strani pregrehe, na levi skušnjave, od zgoraj ostrega sodnika, od spodaj grozovitno besedo, od znotraj žgečo vest in od zunaj goreči svet.“ To pomislimo, in ne bomo grešili.

Priča temu nam je sv. Hieronim. On je bil grozno nagle in jezne natore, da malokateri tako, in vendar jo je premagal. Poslušajte njega samega, kako nam to pripoveduje: „Kolikokrat, pravi, sem se domislil, kedar sem v največi puščavi bil, da se znajdem sredi ajdovskega veselja. Moji posušeni in brezmesni udje so bili z oblačilom pokore obdani, moji dnevi so v joku pretekli, in če me je včasih spanje preveč sililo, je bila terda zemlja, kjer sem ležal, in vendar svojih slabih misli nisem mogel izkoreniniti. Moj obraz je bil suh od posta in vendar je moje serce zoper mojo voljo od slabega poželjenja gorelo; moja največja tolažba je bila, pred noge Jezusa Kristusa se vreči in s svojimi solzami jih močiti. Naj že jem ali pijem ali kaj drugega počenjam, zmiraj se mi zdi, da slišim strašen glas: Vstanite mrtvi in pojdite k sodbi! Kolikokrat sem se cele tedne pri samem kruhu in vodi postil, da bi svoje nepokorno meso krotil! Kolikokrat sem na svoje persi terkal in noč in dan proti nebesom klical, dokler mi ni Gospod dušnega mira dodelil!“

Ljubi moji; če se bomo mi na sodnji dan izgovarjali, da nas je naše hudo nagnjenje v greh zapeljalo, kaj bomo tedaj rekli, če tak sv. mož in veliko drugih k nam stopi in reče: Glej mene! jes sem več terpel, kakor ti, in sem vse premagal, zakaj pa ti ne bi bil; zakaj si milost božjo zapravil, zakaj nisi poslušal glasa vesti, ki ti je greh očitala, bodi zdaj vekomaj pogubljen, ker nisi mogel malo časa samega sebe zatajiti.

Čednost in bogaboječnost včasih od nas tudi veliko terjate. Pa kedar nas reve in nadloge, križi in težave obiskujejo, ne smemo godernjati, ampak voljno terpeti, sicer nimamo nobenega zasluženja v nebesih; kedar nas ljudje preganjajo, moramo za nje moliti, pregrešnemu veselju tega sveta se moramo odreči, svoje sovražnike moramo ljubiti in sami sebe zatajevati. Da bomo pa to lažej in bolj gotovo dopolnovali, moramo večkrat premišljevati, kako srečna da je je smert pravičnega, kako neizrečeno veselje izvoljeni v nebesih uživajo, da se bo naše truplo v večnosti svetilo, kakor solnce, da bomo na sodnji dan v pričo vseh ljudi pohvaljeni in da bomo potem v tovaršiji našega Zveličarja, prečiste device Marije, vseh angeljev in svetnikov — tedaj pa bomo dobro storili, če se nam še tako težko zdi, celo kri in življenje bomo dali, če bo pravica božja kaj takega od nas terjala. To nas uči tudi sv. Pavelj, ko pravi: „Jes mislim, da je terpljenje tega sveta nič proti časti, katera se nam bo na unam svetu prikazala.“ (Rim. 8, 18.) Ta misel na večnost, na sodnji dan in na nebesa je tudi mučence tako močne storila, da jih nobena človeška moč ni mogla pripraviti, da bi od prave vere odstopili. Kedaj pa moramo posebno na poslednje reči misliti, o tem v

II. delu.

Človek spomni se na poslednje reči, in vekomaj ne boš grešil“, pravi sv. pismo v stari zavezi; zatoorej je dobro in koristno, da človek pri slednji priložnosti misli na smert, sodbo, nebesa in pekel. Zjutraj, ko solnce prijazno črez hribe priplava in vso natoro k novemu življenju vzbudi, mislimo na tisti strašni dan, ko bodo vsi, ki v grobih počivajo, slišali glas Sina človekovega in od mrtvih vstali; zvečer, ko črna tema zemljo pokrije, spomnimo se, da bo tudi za nas kmalu ura bila ter prišla tista strašna tema, v kateri ne more nobeden več dobrega storiti; spomnimo se pa posebno poslednjih reči pri vsakterih skušnjavah k grehu.

Mladeneč ali devica, vidva sta srečna, ako še na vajnih licih sramožljivost in nedolžnost cvete, ker nebesa se nad vama veselijo in angeljci vaju častijo. Ali zapeljivi svet vama mnogotere mreže razpenja in peklenški duh vama po vseh kotih limance nastavlja, da bi vaju v svojo oblast dobil.

Največe pregrehe, katere imenovati mi svetost tega mesta

prepoveduje, imenujejo človeško slabost, slabe tovarše častijo za vaše najboljše prijatelje, in božjo besedo, katero v pridigah slišite, za laž raznašajo; njihove besede so sladke, kakor med, pa grozno globoko ranijo. Kamurkoli se obrneta, prežijo na vaju in vaju hočejo nedolžnosti oropati. O ljubi brat in sestra! kje bota v takih skušnjavah pomočnika iskala? — Molita, poslednje reči premišljujta in vekomaj ne bota grešila. Spomnita se, da sta zdaj v bukvah življenja zapisana, kakor hitro pa bota nedolžnost zapravila, bode vaju angelj varuh jokaje zapustil, vajno ime iz bukev življenja izbrisal in v bukve pogubljenja zapisal, in kdor je tam zapisan, gorje njemu, on se more le z mnogimi solzami izbrisati.

Stariši! vi imate morebiti sina ali hčer, ki po širokem potu v večno pogubljenje hiti, kako zamorete vi zraven tako mirno vest imeti in si tako malo prizadevati, njih dušo večnega pogubljenja rešiti? Spomnite se na Jezusove besede: „Dva sta bila na enem polji, eden bo zveličan, drugi pogubljen; dve ste na enem kamnu mlele, ena bo vzeta, druga zaveržena; dva sta v eni postelji ležala, eden bo izvoljen, drugi pogubljen.“ Ako le malo prave ljubezni do svojih otrok v vaših srcih gori, in če ne želite, da bi na sodnji dan gledali, kako bodo vaši otroci pred vašimi očmi od peklenških duhov neusmiljeno v pekel gnani ter se vekomaj od vas ločili, tedaj jih svarite, opominjajte jih noč in dan, dokler se ne poboljšajo. In ako vse to nič ne pomaga, vsaj molite za nje, zakaj molitev pravičnega še ni nikoli neuslišana ostala.

Sv. Avgustin je v svojih mladih letih tudi v krivo vero zabredel. Sv. Monika, njegova mati, ga je prosila, pred njim jokala in vzdihovala, pa vse ni nič pomagalo, potem pa se je k nebesom obrnila, nadležno Boga prosila in molila in bila je uslišana. Storite tako tudi ve matere, kedar vidite svoje hčere s slabimi tovariši se pečati, prosite, svarite jih, jokajte se pred njimi, pred oči jim postavljajte, v kakošno sramoto bodo spravile same sebe, vas, celo hišo in rodbino; zapeljivcem pa zaprite vrata in okna, naj bodo kakega koli stanu, ali bogati in imenitni, zraven pa tudi svoja serca k nebeškemu Očetu povzdignite in molite v pričo svojih otrok, da bi Bog njih serca za dobro omehčil in s svojo sveto milostjo razsvetil.

Na poslednje reči naposled mislimo, kedar veselje tega sveta uživamo, tedaj se bomo po pameti veselili, kakor nam sv. pismo veli: „Veseli se mladeneč! v svoji mladosti in bodi dobre volje v cvetji svojih let; ali zraven vedno misli, da boš moral od vsega tega pri sodbi račun dati.“ (Prid. 11, 9.) Na ta račun misli tudi ti, ljubi brat, ki ne veš za nobeno mero v svojem veselji, ki požrešno ješ in piješ in zraven klafarske pesmi popevaš — misli na to in strahu boš se zavzel in tvoje serce bo ostermelo. Ko bi te jes zdaj poprašal za račun o tvojih delih, kako bi ti mogel samo od vseh svojih hudobnih del račun dati. Tam pa boš moral pred

vsemi rodovi celega sveta, ne samo od svojih del, ampak od vseh besed, od vseh želj in od najmanjših misli na tanjko račun dati. To pomisli in vekomaj ne boš grešil.

Ljubi moji poslušalci! kakor je nekdanj Mojzes Izraeljce nagovoril, tako tudi jes danes vam rečem: Nebo in zemljo vzamem za pričo, da sem vam življenje in smert, srečno in nesrečno večnost pred oči postavil in na izbiro dal, vzemite tedaj življenje, opustite svoje hudobne navade in povernite se k Bogu; zdaj so dnevi zveličanja in milosti božje, zdaj nam Bog svojo milostljivo roko podaja, in je pripravljen, nas objeti in za svoje sinove sprejeti. Verzimo se tedaj pred božjo milost, obžalujmo svoje grehe in nebeški Oče nas bo spet z novim oblačilom obdaroval, nas k svojim izvoljenim peljal in njim rekel: „Veselite se z menoj, ti moji sinovi so bili zgubljeni in so spet najdeni, za mrtve smo jih držali, pa zopet živijo.“ Amen.

Pridiga za II. adventno nedeljo.

(Od pokore.)

„Koga ste šli v puščavo gledat? Človeka v mehko oblečenega? Glejte, kateri se v mehko oblačijo, so po kraljevih hišah.“
(Mat. 11, 8.)

Vvod.

Vsaka reč ima svoj čas, pravi modri Sirah; je čas za žalovanje in čas za veselje; zdaj moramo delati, zdaj moliti, zdaj za dušo, zdaj za truplo skrbeti. Tako so tudi pokori in žalosti njeni dnevi odločeni. Že danes teden nas je mati katolijska cerkev opominjala z besedami sv. Pavla: „Bratje! čas je, da od spanja vstanemo, verzimo od sebe dela teme in oblecimo orožje svetlobe, dajmo slovo svojim grešnim navadam, zapustimo svet in njegove kratkočase, stopimo v božjo službo in začnimo novo, sveto življenje.“ Danes pa nam pred oči postavlja zgled sv. Janeza Kerstnika, kateri je čisto živel, kakor angelj, in vendar ostro pokoro delal, kakor največi grešnik; katerega usta niso nikoli vina ali druge močne pijače okusile, ki je nosil žimnato oblačilo in hodil s trdnim pasom opasan, ne pa v mehko oblečen, kakor zdajni ljudje, ki se v nečimerni obleki pokorijo, svoje truplo lišpajo in kinčajo in dobro jedó in pijó, katerih pokora samo v tem obstoji, da k spovednici pokleknejo in po večem nekatere grehe povedó, da po prijeti od-

vezi nekatere očenaše odmolijo, potem pa domu gredó in še tisti dan starega človeka oblečejo.

To, dragi moji! to se ne pravi, pokoro delati, tako lahko se v nebesa ne pride in odpuščenje grehov se tako hinavsko gotovo ne doseže. — Naj vam torej jes danes nekatere besede od pokore povem in vam nekatere nauke na serce položim. Kdor hoče pravo in vredno pokoro delati in resnično odpuščenje svojih grehov zadobiti, mora greh s korenino zatreti in zadušiti ter se poboljšati, kar bom pokazal v I. delu; kako pa to moramo storiti v II. delu.

To bo zapopadek mojega današnjega govorjenja in vašega poslušanja; preden pa začnem, pripravite se!

I. del.

Če dan današnji pogledam ljudi, kako da pokoro delajo, zdijo se mi večjidel podobni tistemu možu, o katerem piše sv. Jakob, da se je v zercalo pogledal, ali kakor hitro se je v unstran obrnil, je precej pozabil, kakošen da je; zakaj veliko ljudi je, ki od veselja do veselja letajo, kakor čebele po rožah, ki ne mislijo ne na smert ne na večnost, ne na pekel in ne na nebesa, ampak mirno v svojih grehih spijo in ne porajtajo ne na Boga, ne na ljudi. Le kedar advent ali velika noč pride, približajo se h kateremu spovedniku, povedó, kar jim ravno v glavo pade in obljubijo poboljšanje, pa domu gredé že vse pozabijo in na nove hudobije mislijo. Komaj pridejo od oltarjev hudiča, pravi sv. škof Ciprijan, in njihova roke še smerdé od darovanja, ki so ga Bogu žgali, in že gredó k sv. obhajilu; preklinjavske in klafarske besede še med zobmi prežvekujejo, njih pregreha in ostudnost jim še z gerla smerdi, in že se vzdignejo nad telo Gospodovo. — Marsikateri pijanec, ki je tukaj telo Jezusa Kristusa vžil, se tako daleč spozabi, da še tisti dan svoje gerlo z vinom zaliva in tako nezmerno pije, da ga težave obidejo in zavednost zgubi. — Marsikateri nečistnik komaj od sv. obhajila pride, in že ima polno glavo gerdih misli in nespodobnih želj in dostikrat še teden ne preteče, in že z nesramnim djanjem svoje truplo omadežuje. — Goljuf večkrat že tisti dan spet nove hudobije in krivice tuhta, in jezljivec komaj v hišo stopi, pa se že spet po svoji navadi jezi, roti in preklinja.

In vendar — o neizrečena slepota in neumnost — vendar vsi ti mislijo, da so pred Bogom pravični postali in odpuščenje svojih grehov zadobili. Ali preljubi moji! verjemite mi, da vse to ni drugega kakor hinavščina in še senca pokore ne. Spoved sama na sebi, če grešnika ne poniža in ne poboljša, še nikoli ni bila in ne bo zadosti za odpuščenje grehov in tisuč odvez, prijetih brez spreobrnjenja in poboljšanja niso drugo, kakor tisuč božjih ropov. „Spreobrnite se k meni iz celega svojega serca, pravi Bog skoz pre-

roka Joela, spreobrnite se s postom, jokom in plakanjem, in raztergajte svoja serca, ne pa oblačila.“ In sv. Avguštin pravi: „Kdor na svoje persi terka in se ne poboljša, tisti nima pravega kesa in grehi mu ne bodo zbrisani.“

V prejšnjih časih so ljudje za majhne grehe veliko in dolgo pokoro delali, zdaj pa za velike grehe še majhne pokore nočejo delati. Sv. Marija Magdalena, ki je v svoji mladosti nečisto živela, je celih trideset let terdo pokoro delala, in čeravno je iz ust samega Jezusa slišala, da so jej grehi odpuščeni, vendar ni nehala se pokoriti in svojega trupla bičati, dokler ni smert njenemu življenju konec storila. — Sv. Peter je Kristusa trikrat zatajil, in cerkveni učniki pravijo, da so mu vselej solze v oči stopile in je milo vzdihoval, kolikorkrat je slišal petelina peti. — Ali vi mislite, da zdaj božja pravica ni več tako ostra, kakor je nekdaj bila? Ali mislite, da je zdaj pot v nebesa bolj široka, kakor v prejšnjih časih? Oh, nikarte se motiti; zakaj „kakor usmiljen je Bog, pravi nek sv. škof, ravno tako oster je tudi, in kakor nas k večerji vabi, ravno tako tistega, ki nima svatovskega oblačila na rokah in nogah zvezanega iz družbe svetnikov pahne.“

Sv. Tajda je zavoljo svoje nečistosti že tri leta pokoro delala in ne družega jedla, kakor kruh, in ni družega pila, kakor vodo, in vse svoje z grehi pridobljeno blago je sredi mesta skupaj znosila in vpričo veliko ljudi in svojih slabih prijateljev sežgala. Cele tri leta je noč in dan prosila: „Stvarnik moj! usmili se mene uboge grešnice!“ in vendar je sv. puščavnik Pavnucij dvojil ter sv. Antona vprašal: ali je upati, da jej je že Bog odpustil?

Tukaj imaš vzgled, razuzdana mladina? kakošna pokora da je tebi potrebna in kako se motiš, če misliš, da je s tvojo mlačno spovedjo že vse opravljeno; vse drugačno življenje je tebi potrebno, ako hočeš odpusčenje svojih grehov zadobiti. Ne kakor terst, ki ga veter semtertje maja, ampak kakor skala, ki v sredi vode mirno stoji, tako stanovitno mora naprejšvzetje našega poboljšanja biti; zatoorej poslušajte in ubogajte me, kar vam bom povedal v

II. delu.

Da bote svoje življenje lažej poboljšali in v pokori stanovitni ostali, varujte se greha v prvem začetku. Kakor hitro se slaba misel ali pregrešna želja v vaših persih vzbudi, vstavite se precej in z vso močjo, sicer vas čaka terda in huda vojska. Ko je bil sv. Frančišek od nespodobnih misli nadlegovan in od nečistega duha skušan, zavalil se je v ternje in se ondi tako dolgo valjal, dokler ni s svojo lastno kervjo nečistega ognja v svojih žilah pogasil. Drugi svetniki so v merzlo vodo skočili ter v njej svoje goreče poželenje ohladili in spet drugi so se tako postili, da so komaj stati mogli. Vidite, tako so tudi svetniki imeli svoje skušnjave, katere pa so oni serčno premagali.

Jes sicer ne zahtevam, da bi tudi vi tako morali storiti; ali premagovati se in vojskovati pa se vendar morate ali tako ali drugače. Če vas vaše hudo poželjenje premaguje, spomnite se, da lepše kakor luna, lepše kakor solnce se sveti belo oblačilo čiste nedolžnosti, zakaj celo solnce bo otemnelo, sv. nedolžnost pa se bo vekomaj svetila. Če pa to ne pomaga, vzdihnite k svojemu Očetu v nebesih in z zaupanjem pokličite Jezusa in Marijo na pomoč, in vsa peklenska moč vas ne bo premagala. — Ako si jezi podveržen, pomisli, v kakošno nevarnost se postaviš, ker jeza spravlja tvoje truplo pod zemljo, dušo pa v pekel. — Kdor svojo glavo visoko nosi in svojega revnega brata zaničuje, naj premisli, da je prevzetnost slehernega greha začetek, in kdor se povišuje, bode strašno ponižan. Zraven tega pa tudi radi in goreče molite, zakaj pobožna molitev oblake predira, ona je nebeški ključ, pravi sv. Avguštin, ki nam nebesa odpre, ona je oster meč, s katerim svoje sovražnike premagujemo.

Ali vse to še ni zadosti in vas ne more na pravem potu obvarovati, ako se ne ogiblujete hudih priložnosti in slabih tovaršij. Koliko tisuč bi jih bilo z deviškim vencem pokopanih, ko ne bi bili nikoli med slabe tovarše zašli! Zatorej mladeneč! varuj se ženske, ki se spodobno ne nosi in ti dopasti želi; in deklica! varuj se zapeljivca, ki se ti prilizuje in ti obljube dela! Če imaš z drugim spolom kaj govoriti, stori to s sramožljivim obrazom in nikoli brez skerbi, zakaj močnejši, kakor David, in modrejši kakor Salomon gotovo nisi, in če so se taki sv. močje pustili zmotiti, kako moreš ti upati, da boš v slabi priložnosti brez greha ostal ali ostala.

Ali odgovorite same, ve nesrečne duše, ki pri vsaki spovedi poboljšanje obljubljate, in vendar vsako leto spet s tistim grehom obložene pridete, — odgovorite, od kod pride vaša nestanovitnost, kakor od tega, ker se nočete slabe tovaršije tvegati. — Pravite: „kaj pa je, če imam tako znanje, saj nič hudega ne storim?“ — Ali ne veste, da s strupeno kačo ni varno igrati; najboljše je, če ne greste blizo nje; še bolj nevarno pa je, s svojo dušo igrati. Nesramna ljubezen ne pelje drugam, kakor v greh in večno smert.

Zapustite tedaj svoje slabe prijatelje in prijateljice in dajte slovo svojemu zapeljivemu znanju. Ako tega ne storite, je vaša pokora hinavska in prazna, spovednikova odveza vam nič ne pomaga in večji grešniki, kakor ste v cerkev prišli, bote iz cerkve šli. Tako storite, kakor tisti mladeneč, od katerega sv. Ambrož piše, da je po storjeni spovedi ves objokan in poln žalosti šel domu, po poti gredé pa ga je njegova poprejšnja zapeljivka srečala, se mu sladko nasmejala in rekla: „Zakaj si tako žalosten, ljubi moj! saj sem še jes zmiraj tvoja in te rada imam. „Jes pa nisem več tvoj, jej mladeneč odgovori, in ne maram za te.“ In tako je raz-

tergal svoje vezi, je potem brumno živel, pokoro delal in sveto umerl.

O grešniki in grešnice! usmilite se svoje duše in posnemajte ga. Zdaj je še čas, zdaj so še veseli dnevi zveličanja in gnade božje, zdaj vam še Bog svojo milostljivo roko podaja in odpuščanje grehov ponuja, zdaj je še pripravljen nas za svoje ljube sinove in drage hčere vzeti, če se le hočemo k njemu poverniti. Pojdimo torej, verzimo se pred božjo milost in s skesanim srcem k njemu vzdihujmo: Usmili se nas, o Gospod! po svoji veliki milosti in po obilnosti svojega usmiljenja izbriši naše pregrehe. Oberni svoj obraz od naših krivic in pozabi naše hudobije. Amen.

Pridiga za praznik brezmadežnega spočetja device Marije.

(Od deviške čistosti.)

„Ti si vsa lepa, moja prijateljica, in nobenega madeža ni nad teboj.“

(Vis. pes. 4, 7.)

V v o d.

Poglejte enkrat, ljubi moji! prav na tanjko rumeno solnce, kedar nam z neizmernih višav luč in toploto deli; ali ni neskončno jasno in svetlo? ali najdete le en madež na njem? — Poglejte enkrat ribje oko, ko čversto in veselo v valovih dereče vode plava; ali ni neizrečeno čisto? ali najdete madeža v njem? — Poglejte enkrat mladi sneg, kedar po zimi hribe in doline zapade in travo in polje pokrije; ali ni prečudno bel? ali najdete madeža v njem? — Pa če bi se tudi vtegnilo prigoditi, da bi na teh rečeh našli madeža, vendar na Mariji, prečisti devici ga ne bote našli; „zakaj od kod bi ona madež dobila, vpraša sv. Avguštin, ker ni v spočetju nobenega poljuba in v porodu nobene bolečine občutila?“ Kako bi ona madež nad seboj imela, bi lahko tudi mi vprašali, ker je že tisuč let poprej modri Salamon od nje prepeval: „Ti si vsa lepa, moja prijateljica, in nobenega madeža ni nad teboj!“

Devica je bila, devica je spočela in rodila in tudi po rojstvu je devica ostala. Da, cerkveni učeniki nas zagotavljajo, da še Marija ne bi hotela mati božja postati, ko bi bila s tem svoje devištvo zgubila in se omadeževala; ker, čeravno je bogata in polna vseh čednost, je vendar med njimi najlepša njena deviška čistost, ki se sveti, kakor bela lilija med rožami. Zatorej mislim, da je jes danes nemorem lepše počastiti, kakor če vam v vsem vašem

dejanji in nehanji priporočam čistost, in sicer bom v I. delu priporočil, hvalil in povzdignil sv. čistost, v II. delu pa vam bom nekatere pripomočke podal, da bote ložej to čednost ohranili.

Vse, kar bom govoril, hočem govoriti na čast Mariji, presveti devici in moji in vašim dušam v zveličanje; pripravite se torej in me skerbno poslušajte!

I. del.

V celem letu ni bolj veselega časa, kakor je ljubezujiva spomlad, ko je vse zeleno in v žlahtnem cvetju; pa tudi v človeškem življenju ni srečnejšega časa, kakor je ljuba mladost, dnevi čiste nedolžnosti. Oj blagor in sreča vam, ljubi mladenči in dekleta, katerim še sv. čistost in nedolžnost ni vsahnila! oj, da bi jo znali vselej prav obrajtati, da je ne bi nikoli z nesramnim grehom ognjusili ter jo do smerti zvesto ohranili!

Že ajdje in neverniki, ki niso pravega Boga prav poznali, imeli so vendar sv. čistost zmiraj v veliki časti. Ajdovska deklica, Virginja po imenu, je bila silno lepega in zalega lica, pa še lepšega serca. Veliko nesramnežev je za njo postopalo, ali ona se ni nobenemu vdala; zato so po noči v njeno hišo zlezli, jo zgrabili in hoteli odpeljati, da bi jo omadeževali. Ona pa je na ves glas vpila in svojega očeta klicala. Stari oče, ki ni bil kos nesramnežem ter je ni mogel obraniti, je k njej stopil in rekel: „Ljuba hči, vjeli so te, da bi te nedolžnosti obropali, pa jes ti ne morem pomagati; povej torej zdaj, kaj hočeš rajši biti, mrtva ali oskrunjena?“ — „O veliko rajši sem mrtva, je rekla;“ oče pa je na te besede meč potegnil in jej ga v persi zasadil. — Glejte, kerščanske hčere, to je bila nevernica, ki ni nikoli nič slišala od Jezusa in njegovih lepih nauk, in vendar je svoje devišstvo tolikanj obrajtala, da je rajši umerla, kakor bi v nesramnost privolila. O posnemajte jo tudi ve, in bodite čiste na duši in na telesu in ne imejte nikoli nad mesenim poželenjem nobenega veselja; zakaj vse, kar je dragega na svetu, pravi sv. pismo, kar je lepega in imenitnega, vse ni nič proti čisti, nedolžni duši.

Glejte pa tudi vi, kerščanski očetje in matere! to je bil ajdovski oče, ki ni nikoli slišal, da je nečisto djanje smerten greh, pa je vendar rajši svojo hčer mrtvo in kervavo pred seboj videl, kakor da bi jej bili nesramneži nedolžnost vzeli. Vi pa dostikrat svojim otrokom sami potuho dajate; vi dobro veste, kam vaši sinovi zahajajo in kje vaše hčere najrajši ležijo, s kom imajo znanje in v katere hiše hodijo, pa vi jim nič ne rečete, ampak še dobro se vam zdi in mislite, da bodo tako prej v zakon prišle. O škoda za vas, ki ste v kerščanski veri rojeni, pa ne veste, da le tisti, ki so čistega serca, bodo Boga gledali, in ne veste, da je čistost in

nedolžnost več vredna, kakor zlato in srebro celega sveta. Vi lahko svojim otrokom lepe hiše zidate, lahko jim velika posestva kupite in drago obleko omislite, ali toliko denarja in premoženja nimate ne vi ne cela vaša zlahta, da bi jim zgubljeno nedolžnost nazaj kupili.

Zatorej, veselite se čiste duše svoje nedolžnosti; ona je prvi dar neskončne ljubezni in milosti božje, in ni reči ne v nebesih in ne na zemlji, ki bi pred Bogom imela toliko vrednosti, kakor čisto deviško serce. „Čistost povzdigne človeka črez angelje“, pravi sv. škof Bazilij. Da bi nam sv. čistost priporočil, izbral si je tudi usmiljeni Jezus le čisto, nedolžno devico Marijo za svojo mater, čistega, nedolžnega Jožefa za svojega varha, in zmed vseh svojih aposteljinov je čistega nedolžnega Janeza najbolj ljubil; on je pri zadnji večerji na njegovih persih slonel in njemu je v zadnji uri svojo žalostno mater izročil. Med vsemi njegovimi učenci ni bilo nobenega, ki bi bil z nečistostjo ognjusen; zakaj le nedolžnost prebiva v naročji Boga Očeta, pravi sv. Ambrož, in tam jo je našel Bog Sin, Jezus Kristus.

Sv. Godofrid, Jeruzalemski kralj, je bil silno močen in je vselej z majhnim številom ljudi veliko sovražnikov premagal, tako da so se vsi čudili nad njegovo močjo in srečo. On pa je svojo roko vzdignil in rekel: Bog je moja priča, da se moji persti niso nikoli nobene ženske nespodobno dotaknili in da je moja roka čista in neomadežana. — Glejte, kerščanski fantje in možje! da Bog le tiste ljubi in rad ima, ki nimajo z drugim spolom nespodobnega vedenja. Sv. Janez to poterjuje in pravi, ko je bil v nebesa zamaknjen, videl je pred tronom božjim stati mladenčce črez vse lepe, kakoršnih ni nikoli videl; in prašal je angelja, kaj so ti? — in angelj mu je rekel: „Ti so tisti, ki se niso z ženskami omadeževali.“ O zato blagor vam vsem, ki še imate čisto vest in nedolžno dušo!

Ali čistost in nedolžnost ima veliko sovražnikov in težko se jih je obvarovati; zato vam bom še nekatere pripomočke podal, da bote to čednost ložej ohranili.

II. del.

Nedolžnost je kakor lep čist kozarec; če le va-nj dihneš, že otemni. Tako je včasih zadosti en sam pogled in čistost je proč. Ako tedaj hočete nedolžnega serca ostati, morate biti

1. ponižni v svojem oblačilu in se vsega varovati, kar je ne spodobnega in nečimernega. Tiča poznamo po perju, človeka pa po obleki in večidel že lahko pri prvem pogledu vemo, kdo da ima za nedolžnost kaj skerbi, in kdo nič. Sv. Godofried, od katerega sem vam poprej pravil, je bil kralj in bi bil lahko zlato krono nosil; ali on je zlato krono na oltar položil in sebi železno na glavo djal rekoč: „Tukaj, kjer je moj Zveličar Jezus Kristus ternjevo krono nosil, se ne spodobi,

da bi jes zlato nosil“; in je res ves čas svojega življenja ni na glavo djal. Glejte, posvetne hčere! ve še tudi gotovo niste nikoli pomislile, da je Jezus ternjevo krono nosil, sicer ne bi svoje glave tako pohušljivo napravljale in kinčale; gotovo niste mislile, da so njegovi lasje bili vsi okervavljeni, sicer ne bi svojih las tako liš-pale in se zmiraj po novih šegah ravnale; tudi gotovo niste mislile, da je bil njegov obraz ves raztolčen in opljuvan in kervav, sicer ne bi svojega obraza toliko lepotečile in zaljšale. Ali to bo vaša nesreča. Ve želite dopasti, in bote tudi dopadle; kmalu bote steknile zapeljivca, ki bo za vami postopal, se vam sladkal in pravil, kako ste lepe in zale. Potem pa bote zapeljane blede in vele okoli hodile, in na očeh se vam bo bralo, da ste svojo nedolžnost zgubile. O ko bi si pač hotele k sercu vzeti, kar sv. Peter pravi, da vaša lepota ne obstoji v židani obleki ali obšitih krilih, ne v zlatih perstanih ali srebrnih pasih, ne v spletenih laseh ali visokih avbah, ampak v ponižnem in nedolžnem sercu, — veliko več bi bilo nedolžnih in tudi veliko več spokorjenih; zakaj kakor štacunar svoje blago razgerne, ki ga prodati misli, tako tudi same sebe na prodaj nosijo dekleta, ki se drugemu spolu nastavljajo in mu dopasti želijo.

2. Varujte se pa tudi vsake nezmernosti v jedi in pijači; zakaj presit trebuh, pijana glava in nedolžno srce ne grejo skupaj. Vsi tisti, ki so v čistosti živeli, so treznost ljubili in so se radi postili. Jezus sam nas opominja: „Varujte se, da se vaša serca v jedi in pijači ne vstopijo.“

Posebno nevarno pa je vino, zakaj v vinu je nečistost, govori sv. Pavelj in pijanec biti in čisto živeti, je ravno tako nemogoče, kakor v gerdem blatu ležati in se ne ognjusiti. Zatorej, ljubi fantje! ki ste še mladi in imate tako zadosti vročo kri, nikar po vinu ne hrepenite, k večemu včasih ga smete piti zmerno in v veselje; vaša navadna pijača pa naj bo studenčna voda, to bo veliko bolj za vašo časno in večno srečo. Nikdar pa po oštarijah ne hodite, ne po dnevu in ne po noči brez gotovega opravlja, ne sami in ne z drugimi, celo ne pa z ženskami; zakaj tista, ki v oštarijo gre, je ravno tako slaba, kakor vi in se je torej morate skerbno varovati.

3. Posebno pa vam priporočam večkratno prijemanje sv. zakramentov. Vera in lastna skušnja me uči, da, kdor to opušča, mu vse drugo nič ne pomaga. Jezus sam nas k temu opominja, vsi sv. učenci nas to učijo, in vsake dobre bukve nam to priporočajo, pa se še vendar nekateri med nami znajdejo, ki se iz takih norca delajo, kateri večkrat sv. zakramente prejemajo. O ti nespamentno ljudstvo! vi niste iz Boga, ampak iz hudiča, sicer ne bi mogli tako hudobno govoriti. Le na sebe glejte, kakošni ste vi, ki le po enkrat ali dvakrat k spovedi greste; le glejte, da vi ne bote brez sv. zakramentov umerli, kar se je že mnogim takim posmehovalcem zgodilo. — O moj Bog! ljubi Jezus! kaj si vendar tem ljudem

storil, da te tako sovražijo, da tako težko vidijo, če tudi med letom kdo pride in te obišče? Ali si mogel več storiti, kakor si storil? — Ne, več kakor svojo kri za nas dati, nisi mogel storiti.

Ve pa, ljube nedolžne duše! ne glejte ne na levo in ne na desno, ampak zvesto hodite po tistem poti, ki v nebesa pelje, katerega vam vera in vaši duhovni učeniki kažejo. In ti nedolžna mati Marija! pridi nam na pomoč s svojo milostjo, da ne bomo opešali ali se zgubili, in pelji nas v sv. raj k svojemu ljubemu Sinu Jezusu Kristusu. Amen.

Pridiga za III. adventno nedeljo.

(Od prevzetnosti.)

„Jes sem glas vpijočega v puščavi: Pripravite pot Gospodov, kakor je rekel Izaija prerok.“
(Jan. 1, 23.)

V v o d.

Zmiraj bolj se je bližal čas rojstva obljubljenega Odrešenika, pa tudi zmiraj bolj so se spolnovala znamenja, katera so preroki v starem testamentu od njega napovedali. Angelj Gabrijelj od Boga poslan se je nekemu brunnemu v tempeljnu prikazal in ga prijazno tako nagovoril: „Ne boj se, Caharija, tvoja molitev je uslišana, tvoja žena bo rodila sina, katerega Janeza imenuj; on bo tebi veliko veselje naredil in veliko se jih bo nad njegovim rojstvom razveselilo, zakaj on bo imeniten pred Bogom. Vina ali druge močne pijače ne bo pokusil in že pred svojim rojstvom bo s svetim Duhom napolnjen. Veliko Izraelcev bo k Gospodu, svojemu Bogu spreobrnili, nevernike k pravemu spoznanju pripeljal, jih modrosti in bogaboječnosti učil in Gospodu sveto ljudstvo pripravil.“ Kakor je angelj napovedal, tako se je zgodilo in Caharija je svojega sina v vsi brunnosti izredil. Daleč od šumenja in pregrešnega življenja sveta je Janez svoja mlada leta preživel v temni in samotni puščavi, je nosil žimnato oblačilo, je bil z jermenom opasan, njegove usta niso nikoli okusile vina ali kakošne druge močne pijače, v skalovji puščave je prebival in z zatajevanjem samega sebe, z molitvijo in premišljevanjem se je na svoj poklic pripravljaval. V svojem tridesetem letu je zapustil puščavo ter začel na reki Jordanu božje kraljestvo oznanovati. Nobenega človeka se ni bal, ampak slehernemu brez razločka je njegove dolžnosti povedal, imenitne farizeje je imenoval gadno zalego in njihove hudobije očitno svaril; tudi nesramnemu kralju Herodu se ni bal prešestovanja

očitati, in je tako lep vzgled duhovnim pastirjem, ki tudi ne smejo gledati ne na prijaznost, ne na imenitnost ljudi, ampak morajo resnico in pravico vsakemu naravnost povedati.

Prevzetni Judje niso hoteli spoznati sami sebe, ne svojih hudobij, zato ga prevzetno vprašajo: „Kdo si ti, da si upaš, nas k poboljšanju opominjevati?“

Vi se bote morebiti čudili nad tem vprašanjem, tega pa ne vidite, da se tudi dandanešnji nekateri kristjani znajdejo, kateri, čeravno ne z besedo, pa vendar s svojim slabim dejanjem ošabno vprašajo: „Pridigar ali spovednik, kdo si ti, da si upaš, meni moje grehe očitati in me k poboljšanju opominjati?“ — Zato vam bom danes, zlasti, ker sem v svoji zadnji pridigi od ponižnosti govoril, ponižnosti pa je prevzetnost nasproti — zato bom, pravim, danes nekaj od prevzetnosti povedal in pokazal, kako ostuden da je greh napuha ali prevzetnosti in kako daleč lahko človeka zapelje.

Preden pa začnem, se lepo pripravite!

Razlaga.

Prevzetnost je neizmerna ljubezen samega sebe in poželenje svoje lastne visokosti, ki stori, da človek svojega bližnjega zaničuje, samega sebe pa povišuje. Ta greh se pogostoma nahaja med ljudmi vseh stanov, že pri otrocih se kaže in še starega človeka se derži, med dobra dela se vtika in stori, da nimajo pred Bogom nobene cene. Vsaka pregreha se da ložej posvariti, kakor prevzetnost, zakaj ona je previsoka, da bi jo dobri in lepi nauki dosegli.

Žalosten zgled prevzetnega človeka nam Jezus sam pred oči postavlja: „Bil je prevzetan farizej, ki je v tempelj prišel, na visok kraj se vstopil, da bi ga vsi ljudje videli, svojo glavo povzdignil ter samega sebe hvalil rekoč: „Gospod, lepo se ti zahvalim, da sem boljši, kakor drugi ljudje; drugi so ubijalci in razbojniki, goljuhi in krivičniki, nečistniki in prešestniki, jes pa vsega tega, hvala Bogu, nisem storil, dobrih del pa več opravljam, kakor sem dolžen. Dvakrat v tednu se postim, desetino na tanjko odrajtujem, celo od kumna in janeža desetino dajem, čeravno po postavi tega nisem dolžen, pa vendar dajem, ker drugi premalo dajejo.“ — Resnično vam povem, pristavi Jezus, temu niso bili grehi odpuščeni, ampak veči grešnik je šel iz tempeljna, kakor je prišel, zakaj kdor se povišuje, bode ponižan.

Ljubi moji! kedar to priliko slišimo, vzbudi se v nas zaničevanje in sovraštvo do tega prevzetnega farizeja, ali zraven ne pomislimo, da smo mi ravno taki, morebiti še bolj hudobni, kakor on. Farizej se hvalil, da ni ubijalec; dandanešnji pa se mladenčiči hvalijo, koliko prepirov, koliko bojov so že prestali, koliko so jih že natepli in ob zdravje pripravili, koliko so jih že s svojim ne-

sramnim življenjem na duši pomorili ter časno in večno nesrečne storili. — Farizej se je hvalil, da ni goljuf in pa desetino natanjko odrajuje; v sedanjih časih pa se ljudje hvalijo, kako so svojega bližnjega ogoljufali, kako so slabo ali preležano blago za dobro prodali, ali pičlo mero dajali, kako so gosposko na desetini vkanili in z goljufijo svoje blago pridobili; zraven pa ne pomislijo, da jih ne bo nobena moč mogla v nebesa pripeljati, dokler zadnjega vinarja ne povernejo. — Farizej se je hvalil, da ni nečistnik; ali v sedanjih časih se mladenči hvalijo, koliko nedolžnih serc so že ranili in koliko deklet so že zapeljali, kakošne nesramne pogovore so imeli in kakošne nemarne pesmi prepevali; zraven pa ne pomislijo, da so solze tistih nesrečnih deklet, katere so zapeljali, že pred božjim sedežem soštete, ter jih tožijo in za kazen božjo pravico prosijo. In dekleta se hvalijo, koliko ljubčkov imajo, kako so sramožljivost, s katero je Bog ženski spol tako obilno obdaroval, samoglavno zapravile, kako so v nevarnem plesu zdravje in poštenje zgubile; reve pa ne pomislijo, kako strašno se bo kmalu njih ostudni greh nad njimi maščeval, kako bo njih truplo oslabelo in lepo rudeče lice obledelo, da se jim bo razuzdanost na čelu poznala, in da bodo grozna pošast, katere bodo se tudi njihovi zapeljivci ogibali. — Farizej se je štimal, da se dvakrat v tednu posti; ali zdaj je zadosti zanikernih kristjanov, ki si iz tega nobene vesti ne narejajo, če v petkih in sobotah ali ob drugih zapovedanih postih mesene jedi uživajo, zdaj so taki, ki morebiti celi teden mesa ne pokusijo, če pa imajo v petkih ali sabotah priložnost, ga s tako vestjo jedó, kakor da tretje cerkvene zapovedi ne bi bilo. Kako bi pač pri taki hiši blagoslov božji ostal, ker Kristus sam pravi: „Kdor cerkve ne posluša, tega imejte za malikovalca in nevernika.“ Če je tedaj Jezus o tem prevzetnem farizeju, ki se je dobrih del hvalil, rekel, da je vekomaj zaveržen, kaj bi še le on rekel, o današnjih kristjanih, ki se svojih slabih in grešnih del hvalijo?

Kore in dvesto petdeset drugih mladenčev ni hotelo Mojzesa in Arona ubogati, ter so njihovo starost zaničevali in bili zavoljo svoje mladosti prevzetni. Ali naenkrat se je zemlja odperla in žive požerla; in od tistega časa ni več nobenemu Izraelcu na misel prišlo, da bi se božji volji ustavljal. — V velikem mestu Ninive je prerok Jonas ljudem njih hudobijo očital, po celem mestu pokoro pridigal in klical: „Še štirideset dni, in lepo mesto Ninive bo končano.“ Ljudje so verjeli njegovim besedam, so se postili in si oblačilo pokore oblekli. Kralj sam je zapustil svoj sedež, svoje kraljevsko oblačilo odložil in se s pepelom potrosil ter vsem svojim služabnikom ostro zapovedal rekoč: „Živina in ljudje ne smejo nič jesti in tudi ne vode piti, ampak vsi naj pokoro delajo in Boga za usmiljenje prosijo, da bo to neizrečeno kazen od nas odvernili.“ In kakor je zapovedal, tako so ljudje storili; zapustili so svoje

hudobije in se poboljšali in Bog, neskončno dobri Oče, se jih je usmili.

Ljubi moji poslušalci! ko bi tudi vi mene tako ubogali, kedar vam božjo besedo in božjo voljo oznanjam, kakor so Izraeljci svojega preroka ubogali, tedaj se tudi vam ne bi bilo treba bati božje jeze, ne bi vam bilo treba imeti straha v naših žalostnih časih, v katerih Bog tudi nam žuga poslati šibo, s katero bližnje dežele tepe. Od Ljubljane sem nam strašna vest prihaja, kako da nevarna kužna bolezen ljudi mori, kako da bogate in revne, očete in matere, zdrave mladenče in lepe deklice v mertvaško trugo polaga; zjutraj še so rudeči in lepi, kakor roža, zvečer pa že v merzli zemlji počivajo. In za to bolezen še ni nobeno gotovo zdravilo znano, kakor to, da se človek v božjo voljo vda in božjim rokam izroči. — O strašna misel za grešnika, ki nikoli na svojega Boga ne misli, ali če misli, more le s trepetanjem misliti, da bo tudi on padel v roke svojega Boga, pa ne v roke usmiljenega in dobrotljivega Očeta, ampak v roke ojstrega in neizprosljivega sodnika.

Povelje više gosposke mi tudi vелеva, vam oznaniti, da strašna kuga okoli Gradca cele črede domače goveje živine pokončava in ubogega kmeta v revščino pripravlja. Zdravniki vam ne vedó drugega gotovega zdravlja priporočiti, kakor to, da živini lepo strežete in Boga na pomoč kličete. — Tako se nam tedaj od obeh strani velika nevarnost kaže, katerih ena žuga naše lastno življenje, druga življenje naše ljube živine odvzeti. Kako nas bo Bog v tej nesrečni zadregi kaznoval, ali nam bo obedve kugi poslal, ali le eno, ali nas bo obeh obvaroval, tega ne vemo, pa podajmo se v božjo voljo in naj on stori, kakor je njemu ljubo in kakor je njegova neskončna modrost sklenila.

Spoznajmo, da smo te šibe s svojim pregrešnim življenjem zaslužili, zakaj pri Bogu je terdno sklenjeno, da mora greh kaznovan biti, zato pa, če tudi očitno ne kaznuje, pošilja vendar take bolezni, ki prej niso na svetu znane bile, da bi nas spet na pot zveličanja pripravil. Če pa na to njegovo očetovo svarjenje ne porajtamo, nam bode odvezel vero, katere nismo vredni, ter ž njo obdaroval druge rodove, kateri so je bolj vredni, kakor mi.

Spravimo se tedaj z Bogom, dokler so še dnevi zveličanja, da ne bomo, če nas kakošna nesreča zadene, nepripravljeni v roke živega Boga padli, poboljšajmo svoje življenje, če smo koga poškovali, povernimo mu, če smo koga pohujšali, pripravimo ga spet z dobrim zgledom na pravo pot in prav s kesanim srcem se k Bogu obrnimo, ter ga prosimo, naj te nesreče od nas odverne. In on, dobri Oče, bo uslišal vpitje svojih ponižnih otrok, zakaj sv. pismo pravi: „Skesanega in potertega serca Bog ne zaničuje.“ Amen.

Dve pridige ob koncu svetega leta.

(Sad sv. leta; gov. J. A.)

Kdor pa bo stanovit en do konca, bo zve-
ličan.“ (Mat. 24, 13.)

V v o d.

Hudo nam je pri sercu, kedar stojimo pri postelji umirajočega znanca, in milo se nam stori, kedar se dober prijatelj za zmiraj loči od nas. — Kako nam vtriplje serce, ko prijatelju zadnjikrat sežemo v roke, solze se vderó po licih, ko za zmiraj vzamemo od njega slovo, in zopet in zopet se oziramo za njim, dokler nam popolnoma ne zgine spred oči.

Ljubi moji poslušalci v Kristusu! Tak znanec, tak prijatelj je vsako leto od Boga nam poslano. Vsako leto nam brez števila dobrot prinaša od ljubega nebeškega Očeta, nam je velik dobrotnik, ki dan na dan deli gnade in pomočke večnega zveličanja. — Tak dober prijatelj je bilo pa še posebno letošnje leto, je bilo sveto leto, ki sedaj leži na smertni postelji, ki že pojema in se skoraj, skoraj od naj ločilo in za zmiraj umerlo bo! — Z zvonjenjem smotega božjega poslanca sprejeli po vsem svetu, kjer le kakošna katoliška cerkev stoji; z zvonjenjem ga bomo spremili v večnost in se lepo poslovili od njega.

Ko je belo nedeljo zvonilo k začetku sv. leta, se nam je zdelo, kakor bi klical nek glas iz nebes in vabil: Pridite kristjani! vdeležite se sv. leta, nikar ne zamudite sv. časa in velikih nebeških zakladov, ki so vam zdaj na ponudbo!

Tudi danes bodo peli zvonovi in v večnost spremili sv. leto; oh poslušajmo jih, ljubi moji, kaj nam pravijo, kako nam kličejo?

Zvonovi sv. leta nam danes tako govoré:

1. Kristjani! zahvalite se za gnade sv. leta!
2. Kristjani! pomislite, kako ste porabili sv. leto!
3. Kristjani! prevdarite, kako vam je zanaprej živeti.

To, ljubi moji! nam pravijo zvonovi sv. leta, tako Duh božji danes k našemu sercu govori! Oh poslušajmo ga, vtisnimo si v serce njegove nauke!

O pridi, sv. Duh! razsvetli mene in poslušalce moje, da sv. leto in njega zadnji glas stotern sad v nas obrodi. — O Marija, prosi za nas!

Razlaga.

1. Če se že vsaki dan moramo zahvaliti predobrotljivemu Bogu za vse prejete gnade in dobrote, koliko bolj se mu imamo

zahvaliti danes, ko je tudi sklep sv. leta. — In prav radi, prav preserčno se bomo tudi res Bogu za ta dar zahvalili, če pomislimo, kaj nam je prinesel. — Judje so se veselili svojega sv. leta, ker takrat je po Mojzesovi postavi vsak bil rešen svojega dolga, je zopet prostost zadobil in k svoji zemlji, k svojemu posestvu zopet nazaj prišel in tudi zemlja je celo leto počivala. — Še kaj veliko imenitnejšega se godi pri nas v sv. letu. Prineslo nam je namreč rešenje dušnih dolgov, kdor je le hotel, se je rešil letos hudih verig, s katerimi je bil na greh in v hude navade zavezan; marsikteri, ja, kdor je le hotel, se je k svojemu posestvu, k zgubljeni in prodani gnadi in prijaznosti božji zopet nazaj vernil, si je letos prostor v nebesih zagotovil, kateri ga že pripravljen čaka.

In kdor je le hotel, letos je lahko račun z Bogom poravnal, dolgove popravil, mir vesti zadobil in stopil na tisto pot, ki pelje v nebesa. — Če k temu še vzamemo mnoge dobrote na telesu: ljubo zdravje, časne prijetnosti, marsikatero veselje, oh, ali ne bomo iz dna svojega serca potem zaklicali in rekli: Te Deum laudamus; Bogu bodi čast in hvala za vse dobrote, ki nam jih je letos na duši in na telesu skazal, posebno pa še za sv. leto.

2. Zvonovi sv. leta nas pa tudi barajo, kako smo ta od Boga nam v zveličanje poslani čas obernili in porabili? — Če sploh pogledamo nazaj, moramo pač spoznati, da se je v sv. letu veliko-veliko več molitve storilo, kot druge leta. Na stotke in tisuče jih je romalo od cerkve do cerkve in gotovo, če tudi niso šli vsi iz pravega namena, večji del so pobožno molili in to je bilo Bogu gotovo všeč in nekakošno zadostenje. — Tudi pri spovedi in pri sv. obhajilu jih je bilo letos veliko več kot druge leta. — Marsikateri, ki že dolgo te dolžnosti ni opravil, letos se je vendar približal; marsikteri je stare rane odkril, se je letos popolnoma z Bogom spravil. Gotovo vse to ni bilo zastoj, vse to je bilo veselo znamenje.

Ali z žalostjo moram opomniti, ljubi moji, da sv. leta sploh nismo tako opravili, kakor bi bilo treba, kakor je cerkev želela in tudi ne tako, kakor smo sami od začetka obetali in mislili. — Jes od sebe ne morem to terditi in tudi od drugih vem, da ni bilo vse v redu. — Sv. leto nam je vpilo in klicalo: ne le greha, posebno smertnega greha se zderžati; ampak tudi za storjene se pokoriti, ne novih grehov delati, ampak stare poravnati. In kako smo delali mi? Oh sram nas bodi! Živelimo včasih, kakor bi ne bilo sv. leta. Ja sv. leto nam ni moglo braniti, da bi se ne bili v enega ali več smertnih grehov zgubili. Sv. leto je bilo, pa so nekteri ravno tako nečistosti vganjali; sv. leto je bilo — pa so nektere ravno letos napravile svojo nedolžnost in čistost; sv. leto je bilo, pa so nekteri ravno tako pijančevali, ponočevali, igrali, rajali, kleli, rotili, sovražili, škodo delali, obrekovali in opravljali! Ni

prešla skoraj nedelja, da bi vas ne bil opomnil na sv. leto, pa nekteri so se obnašali, kakor bi ne bili nič slišali od sv. leta. Žalostno je to, da še v sv. letu nismo nehali, Boga žaliti, da smo namesto prejšno butaro polajšati, še večjo naložili. — Pa to, da smo tudi v sv. letu velike smertne grehe doprinašali, bi še ne bilo najstrašnejši, če smo se jih vsaj potlej skesali, spovedali in popoljšali in če smo vsaj danes konec sv. leta spet v gnadi božji. — Ali kaj hočem reči od tistih, ki so veliko grešili v sv. letu, pa jim ni bilo mar, se vendar zopet z Bogom spraviti; jim ni bila skerb ne za procesijo, ne za spoved, ne za obhajilo. — Kaj naj rečem od takih? Saj jih morebiti ni dosti, pa če je le eden tak, žalostno dovolj — saj ni bil nobeden izvzet; poklicani so bili vsi k dobrotam sv. leta.

Kdor je izpustil, po zanikernosti zamudil, kdor se iz lastnega zadozjenja sv. leta ni vdeležil, naj ve, da si je svoj račun pomnožil, da si je večje pogubljenje nakopal, naj pomisli da ta gnada, ki je bila na ponudbo, nič več morebiti ne pride in da bo morebiti ravno zavoljo tega, ker se je zdaj ni hotel poslužiti, zaveržen in pogubljen. — Zakaj glejte, tak tudi skoraj družega ne zasluži. Ker nas je Bog zdaj tako ljubeznjivo klical, pa nekteri vendar niso hotli, kaj zasluži družega, kot da jih pravični Bog zaverže. On po pravici lahko reče: ker sem klical, pa niste hotli, ker sem roko ponujal, pa ste zaničevali, zato bom tudi jes k vašemu pogubljenju se smejal. — Ja, gotovo, za nekega je bilo to sv. leto zadnja priložnost in prilika, z Bogom se spraviti; ker so to zamudili, ne bo nobene več. — Ker so zdaj sv. zakramente opustili — bodo tudi brez zakramentov umerli — in že veste, kaj tiste čaka, ki brez milosti gredo v večnost. Tam se bodo kesali, pa bo prepozno in med drugim terpljenjem v peklu bo še najhujše to, ko bodo videli in spoznali, da ravno v sv. letu je bil še čas za-nje, pa niso hoteli. — Ljubi moji! Bog si ne da ž njim norčevati.

Poslušajte, kaj se je neki sv. večer zgodilo v Ljubljani. Med drugimi je šel k sv. meši o polnoči tudi nek samičen brivec, pa ne zato, da bi molil Jezusa v jaslicah, ampak da bi se sešel s svojo ljubo. Zakaj po meši sta šla že skupaj z neko natakario. On jo je peljal v svojo brivnico, je duri zaperl, okna zagernil, cevi plinove luči na obeh koncih odperl, plinovo luč pa iz pozabljivosti in nekoliko vinjen le na enem koncu prižgal. In kaj je bilo zjutraj? Ob šestih hočejo ljudje v brivnico; najdejo moškega že mertvega, žensko pa so komaj malo zbrihtali, pa je vendar proti večeru že umerla! — Oh, moji poslušavci! kakošna smert! V sv. letu na sv. večer v gerdem, nečistem grehu pa poklican biti v večnost, ali ni to strašno? Gotovo sta tudi ta dva slišala klic k popolnšanju, pa si nista k sercu vzela. Morebiti sta bila večkrat opominjevana, pa jima je bil greh vendar le ljubši, iu tudi sv. večer, ko je prišel Kristus zavoljo nas na svet, tudi ta večer sta ga še žalila. Bogu

se je zadosti zdelo in poklicana sta bila k sodbi, od greha še kaditi se in stopiti k sodbi! O Bog nas varuj! O Bog se nas usmili! kaj vendar mislimo? Ali nas ne bo ta zgodba pretresla in spame-tovala? In zdaj grešnik, grešnica! ali bi ti tudi na tako vižo rad umerl, umerla? In če ne, zakaj še odlašaj?

3. Pa jes hočem od vas le dobro misliti, jes nočem nobenega pogubiti, ker se sam pogubljenja bojim; jes upam, da smo vsi danes tukaj zbrani v gnadi božji, da so tudi tisti, ki so v sv. letu smertno grešili, vsaj proti zadnjemu grehov se očistili in resnično k Bogu se vernili; ali vendar poslušajte: Zvonovi sv. leta bodo potlej zapeli in rekli:

Kristjani, s tem ni vse opravljeno, če ste procesije imeli, če ste opravili sv. spoved in prejeli sv. obhajilo, če ste ptuje blago povernili, slabo znanje zapustili, sovraštvo, pijančevanje, kletev in druge slabe navade odložili. Najimenoitnejše še manjka: namreč stanovitnosti, zakaj pisano je: „Le kdor do konca stanoviten ostane, bo zveličan“. Kaj pomaga, če si letos v sv. letu zapustil pot pregrehe in se podal na ozko pot proti nebesom, če pa kmalu spet odstopiti misliš? Kaj pomaga, če si zdaj svoje stare navade za nekoliko časa popustil, če jih pa kmalo z novega doprinašati misliš. Vedi, o kristjan, če tudi prihodnje leto ne bo sv. leto — greh se vendar nikdar delati ne sme. Ja, še le v prihodnje se bo pokazalo, kdo je sv. leto prav opravil. Tisti namreč, ki bo zanaprej drugače živel, ki se bo greha in priložnost v greh varoval, ki ne bo več v stare grehe se vračal. Ali to je težko, neznano težko — in z lastne moči nemogoče. In glejte, ravno to gnado, gnado stanovitnosti smo si v sv. letu izprosili, če smo ga prav opravili.

In ker vem, da vas same skerbi, da bi ne šlo zopet v zgubo, kar smo s takim trudom v sv. letu nabrali, naj še ob kratkem povem, kaj pravijo od tega zvonovi sv. leta. Oni kličejo:

a) Kristjan, ker veš, kako si sam slab — oh, zateci se večkrat k njemu, ki edini te poterčiti, ti pomagati zamore; prejmi večkrat sv. zakramente. Na tem, ljubi moji, če bote večkrat prejemali sv. zakramente, bom spoznal, če je sv. leto pri vas sad obrodilo ali ne.

b) Zraven mora biti goreča molitev vsaki dan. Čujte in molite itd.

c) Zatajevanje samega sebe, post, pokora in posebno izogibati se slabih priložnosti.

d) Večkrat ponavljati dobre sklepe. Ob kratkem vsako jutro, še bolj ob nedeljah, posebno pa ob spovedi, in premišljevanje poslednjih reči.

Sklep.

Tako tedaj, ljubi moji! sklenemo danes sv. leto. Pa ne ločimo se pred od njega, preden mu še enkrat v roko ne sežemo.

Podajmo danes sv. letu roko v slovo; obljubimo mu še enkrat in za trdno, da hočemo deržati, kar smo obljubili z božjo pomočjo; dajmo mu roko, pa bodimo mož beseda! Sv. leto, ki danes gre od nas, ne pride več nazaj. Nekteri bodo še družega črez 25 let, malokateri tistega črez 25. let doživeli. Za večino vas je bilo to zadnje. Vendar pa se bomo še enkrat videli s tem sv. letom; namreč na zadnjo uro. Kdor ga je prav opravil in bo zanaprej tudi deržal dobre sklepe, tisti se bo zveselil na zadnjo uro in pri sodbi, ko bo med drugimi prijatliji tudi videl sv. leto. Ono bo govorilo za-nj, ga tolažilo in reklo: Glej, jes sem ti k zveličanju pripomoglo — brez mene bi bil pogubljen. Kdor ni maral za-nj, videl ga bo na zadnjo uro in prišlo mu bo sv. leto na misel. Oh, bo zdihoval, zakaj se takrat nisem poboljšal, in zdaj me bo ravno to sv. leto še bolj tožilo in pogubilo. Kar je, to je. Čas je minul, sv. leto gre od nas. Kar smo dobrego ali hudega storili, to nam ostane. Vendar smo veseli, da smo ga imeli med sebo. Zahvalimo se Bogu, da nam ga je dal in prosimo ga, da nam danes odpusti, kar ni bilo prav v sv. letu. Prosimo tudi za gnado stanovitnosti, da bi deržali dobre sklepe sv. leta, da nihče, kdor zdaj stoji, ne pade, kdor pa je padel, zopet hitro vstane. Toraj z Bogom, sv. leto, Bog te obvaruj! Na smertno uro in pri sodbi se vidimo zopet. O da bi te takrat veseli mogli pozdraviti! Sv. leto nas je danes zapustilo! Pa če nas je tudi zapustilo; le ti nas s svojo gnado ne zapusti o Jezus! Amen.

(Povernitev v stare grehe; gov. J. A.)

„In poslednje reči tistega človeka so hujši, kot prve.“ (Luk. 11, 26.)

Vvod.

Obhajali smo sveto leto.

V tem sv. času se je spet očitno pokazalo, da ima Bog še veliko častivcev in služabnikov med kristjani, veliko taci, ki raji ž njim kakor s hudičem deržé, veliko taci, ki raji glas cerkvenih služabnikov, kakor pa zapeljivcev prilizovanje poslušajo. Pa ne samo sebi in vsem pravičnim ste v času sv. leta veliko veselja napravili, tudi angeljem v nebesih, ki se veselé nad vsakim grešnikom, ki se spreobrne in pokoro dela. — In kdo more tajiti, da se je marsikteri zgubljeni sin k svojemu nebeškemu Očetu nazaj vernil; marsiktera Magdalena pod Jezusovim križem zgubljeno gnado, zgubljeni mir zopet dobila; gotovo se bo od zdaj v marsikateri hiši na bolje obrnilo; ni dvomiti, da se bodo marsikteri sovraž-

niki zopet roke podali, da se bo marsiktera škoda zopet popravila, marsikatero slabo znanje razderlo.

Torej še enkrat: Hvala Bogu za mnoge in obilne gnade in milosti sv. leta!

Ali nekaj je, ljubi moji, kar me skerbi, kar bi tudi vas skerbeti moralo. Hudič se ne da tako lahko premagati. Hodi okoli in išče počitka, pride nazaj in če je serce zopet posvetnim željam odperto, vzame še hujših duhov kakor on, in ti stanujejo tam in tako so zadnje reči tega človeka hujše kot prve. Bojim se namreč, da bi dobrih sklepov, ki smo jih te dni naredili, zopet ne pozabili, da bi se v stare grehe, katere smo te dni odložili, zopet ne poverili! To pa bi bila velika nesreča za nas, to bi bilo zlo žalostno in nevarno. Zatorej nisem vedel za sklep sv. leta kaj boljšega in potrebnjšega zbrati, kakor to, da bi vas v dobrih sklepih poterdil in pred povračilom v stare grehe posvaril.

Govoril bom toraj danes od tega:

1. Kako nehvaležno, neumno, nevarno in škodljivo je v stare grehe se povračati, in

2. Kako se zamoremo temu ubraniti.

Ti pa o Jezus, ki si v nas dobro delo pričel, podpiraj nas še danes s svojo gnado in spremljaj nas tudi zanaprej, da pričeto delo našega spreobrnjenja in poboljšanja tudi srečno končamo. — Pomagaj o Jezus, pomagaj o Marija!

Razlaga.

Če govorim od povračila v stare grehe, me morate prav zastopiti. Jes mislim v velike, smertne grehe. Se ve da, da bi bilo najboljši, ko bi se tudi vseh malih grehov zderžali, vendar to je skoraj nemogoče pri tolikih skušnjavah, priložnostih in nevarnostih. Le od ene uči in terdi katoliška cerkev, da je bila čista tudi vseh malih grehov, sicer pa tudi pravični sedemkrat na dan greši. Če bi se tedaj kdo izmed nas zopet izpozabil, v naglici kaj majhnega napčenega rekel ali storil, naj ne zgubi zaupanja, naj nikar ne misli, da je zdaj vse poderto, saj vemo, da nam mali greh ne vzame vseh gnad in da še zmiraj ostanemo prijatljivi božji, in da nam jih še tisti dan odpusti, če jih obžalujemo in iz tega namena kak dobro delo storimo. Želeti je pač, da bi se tudi malih grehov popolnoma odvadili, ali doseči to polnoma nam je skoraj nemogoče. Nevarno in strašno je pa, v velike smertne, priljubljene, zastarane grehe nazaj pasti, postavim: v hudo kletvino in rotenje, v nečistost, veliko nezmernost in jedi in pijači, v tatvino, krivico in goljufijo, v opravljanje in obrekovanje, v veliko jezo in sovraštvo, gerdo znanje, hudobno tovaršijo, in kar je drugega takega.

V stare, navadne, priljubljene smertne grehe poverniti se, je:

1. gerdo in nesramno. Kjer ljudje niso popolnoma po-

pačeni, mož beseda še zmiraj velja; če pa kdo svojo besedo večkrat prelomi, pri ljudeh ob vse zaupanje pride. Če je pa že gerdo, ako ljudem dano besedo prelomimo, koliko gerši je, če tega ne deržimo, kar smo Bogu obljubili! In zdaj pomislimo, kako je z nami? Ali nas ne bo sram, če se spomnimo, kolikokrat smo pri spovedi, pri sv. obhajilu Bogu besedo dali, da ga ne bomo nikdar več s tem in tem grehom žalili, in smo ga že zopet in zopet! Kaj bo Bog k temu rekel, ali nam bo v prihodnjič zopet zopet verjel? O ko bi bil Bog tak, kakor smo mi ali drugi ljudje, slabo bi bilo za nas. Mi nazadnje tacega človeka, ki besede ne derži, več ne poslušamo, usmiljeni Bog nas pa še vedno sprejema. O neskončno usmiljeni Bog! kako se ti moramo pač zahvaliti!

2. silno nehvaležno. Pomislimo, ljubi moji! kako dober nam je Bog, posebno kakošno dobroto nam je pri spovedi storil. Mi smo grešili, smo gnado božjo kakor zgubljeni sin zapravili, smo greh na greh nakladali, smo cele mesce ali še clo leta v smertnih grehah živeli, in kaj je ljubi Bog storil? On bi nas bil lahko precej pri prvem grehu iz sveta poklical, kakor veliko družih; on bi nas bil že davno lahko iz sveta vzel, kakor veliko naših znancev, ki so morebiti manj grešili, kje bi bila naša duša, ko bi jo bil Bog takrat, tisto noč, tisto uro, ob tisti priložnosti poklical? In vendar ta neskončno dobri Bog nas je cele leta čakal, nam je prizanašal, neprenehoma dobrote delil in je zdaj prvi bil, ki nas je nazaj k sebi klical, prijazno sprejel, ves neskončni dolg odpustil in če mu zvesto služimo, še misliti več ne bo hotel, da smo ga kdaj žalili. Recite zdaj ljubi moji! ali ni to neizrečeno velika dobrot, ali si kakošno več misliti moremo? Le pomislimo, kako terdo se nam je godilo v sužnosti hudičevi. Vklenjeni smo bili z vervmi pregrešnih navad, zdihovali smo pod težo velikih grehov, vest nas je pekla, serce nam je tolklo, strah pred smertjo in pravično sodbo nas je plašil, še v spanji so nas strašile nepokojne sanje, in zdaj — o zdaj smo pa zopet otroci božji! Bog nas je nazaj vzel, spovednik so s sv. odvezo verige pretergali, kamen se je od serca odvalil in mir, ljubi mir se je zopet v naše serce povernil. To in še več je storil ljubi Bog z nami; ali ne zasluži, da smo mu zato hvaležni, da ga več ne žalimo? Če pa mi zdaj, ko smo odpuščene zadobili, zopet gremo v stare grehe, ali ni to najgerša nehvaležnost? To se pravi Boga naravnost za norca imeti, to se pravi sam sebe v pogubljenje tirati. O grešnik, grešnica kaj vendar počenjš, ki se v stare grehe povračaš? Ti prijaznost z ljubim, usmiljenim Bogom zopet raztergaš, in se zopet v sužnost hudičevo podaš. Ti tako delaš, kakor da bi rekel: Moj Bog, jes sem obžaloval moje grehe, in obljubil, zanaprej se jih varovati, zdaj pa besedo nazaj vzamem, zdaj hočem zopet stare grehe delati. Ti si mi dal milost, jes je nočem več; tukaj ti jo pod noge zalučim; ti si mi velik dolg odpustil, zdaj hočem večega narediti;

ti si me pogubljenja rešil, jes se pa pekla nič ne bojim; ti si mi nebesa obljubil, le sam jih imej, ne maram za-nje! Jes nočem več po sterminu poti hoditi; široka cesta mi bolj dopade. Oh naj bo dosti, to je preveč, to je peklenska nehvaležnost! in vendar grešnik, tako stori, če prav tako ne govori, ki se v stare grehe povrača.

3. 4. je silno prederzno in nespametno. Kaj bote k temu rekli, ljubi moji. Ko bi kdo šel po noči iz somnja in veliko denarja pri sebi nesel, pa bi mu v Gobovcih ali pa čez Češniški hrib tolovaji vse vzeli in mu komaj življenje pustili, ali se bo mar drugi dan zopet na to pot in sam podal, ali se ne bo raji z železnico vozil? Tako prederzni in nespametni smo mi grešniki. Dobro vemo, da smo tam in tam, v tisti hiši, pri tisti osebi, v tisti družbi oropani bili milosti božje, in vendar hodimo zopet nazaj! Oh nespamet čez nespamet! Prav ima nek moder mož, ki pravi, da smo grešniki bolj neumni kakor osel, od katerega je sploh, da nima dosti pameti. In vendar, neumni osel gre samo enkrat na led; če mu je spodletelo in je padel, po nobeni ceni ga ne spraviš več na led. In mi, ki pamet imamo, ki dobro vemo, da smo tam in tam padli, v tisti hiši, v tisti družbi, še vendar nazaj hodimo; kdo je potem kriv, če zopet pademo, ali ne mi sami in naša neumnost?

4. je tudi silno zaničljivo. Grešnik, ki se v stare grehe poverne, je po besedah sv. aposteljna Petra psu podoben, ki se k tistemu poverne, kar je iz sebe vergel in svinji, ki se v luži zopet povalja, komaj da se je v vodi oprala.

5. je silno nevarno. Če je kdo iz hude bolezni ozdravel, pa se potem ne varuje, in se bolezen zopet poverne, potem ga je težko rešiti, toliko težji, kolikokrat več se bolezen poverne, zato ker skušnja uči, da povernena bolezen je zmiraj huja. Nekteri imajo take bolezni, da se jim vsako leto ali sicer večkrat povračajo, postavim: vodenica, mertvoud, neduha. Od takih vemo, da je vsako leto huji in tudi pravimo, ta bolezen ga bo pobrala. Ravno taka je z dušnimi boleznimi. Kdor vedno nazaj pada v stare grehe, v kletvino, nečistost, pijanost, goljufijo, obrekovanje, ali se ni bati, da bo tudi v takih grehih umerl! Večkrat ko v stari greh pademo, bolj se otolčemo, bolj oslabimo, tako da na zadnje več vstati ne bomo mogli. Svariven zgled nam je egiptovski kralj Farao. Desetkrat je obljubil Izraeljce pustiti, desetkrat se je zopet vterdil, tako dolgo, da ga je enajstokrat zaslužena kazen in smert doletela v rudečem morji. Pa čemu zgledov iz starih časov, godé se taki tudi v naših dnevih grešnikom v svarilo. (Drobtince l. 1855. pag. 175.) Taki zgledi naj nas tedaj vstrašijo, da se grehu enkrat zares odpovemo, dokler ni prepozno, dokler je še gnada na ponudbo. Morebiti jobilejne pobožnosti več ne bomo dočakali, pa če je tudi, kdo ve, ali nas bo Bog zdaj leto še sprejel? Če kje, tukaj serčnost velja! Ko bi nam bila kakošna grešna navada še

tako priljubljena, enkrat mora konec biti, in boljši danes, kakor jutri. In ni ga grešnika tako velikega, da bi ne mogel z gnado božjo še na pravo pot priti.

Videli ste tedaj, ljubi poslušalci, kako je povračilo v stare grehe gerdo, nesramno, nehvaležno, nespametno, zaničljivo in nevarno, in da se je treba zares grehu odpovedati, ko bi bilo še tako težavno. Jes upam in želim, da bi tudi vi spoznali, kako nevarno je to povračilo, ja jes mislim, da vam v serce vidim in da tam berem serčne želje, da bi mogli stanovitni ostati.

Ali res hočete zdaj storjeno obljubo deržati? ali res ne mislite več v stare, velike grehe se poverniti? Prav, tedaj pa še poslušajte, kaj nam je storiti, da ne pademo nazaj?

1. Čujmo, to se pravi: varujmo se priložnosti v greh. Ne hodimo več na led; smo že tako prevečkrat padli, zna se nam enkrat vdreti in ne bo več rešenja. Ali veste kaj pravi sv. Pavelj: „Kdor stoji, naj gleda, da ne pade.“ Glej, ljubi moj, ležal si v greh, pa spovednik so ti na noge pomagali, glej da zopet ne padeš! varuj se priložnosti, zakaj hudič hodi okoli kakor rjoveč lev in išče, koga bi požerl.

2. Molimo. Kristus je rekel: Čujte in molite, da v skušnjavo ne padete! Vsak dan smo v nevarnosti, v skušnjavi, tedaj moramo vsak dan moliti, da nazaj ne pademo. Zato je najboljši pomoček ta, da vsako jutro ko vstanemo, terdni sklep ponovimo, kterege smo pri spovedi, pri obhajilu storili, da rečemo: O Bog, terdno ti danes obljubim, da se bom vsacega greha, posebno pa mojega navadnega greha varoval. O Bog, daj mi gnado k temu. Tak terden sklep vsaki dan ponovljen, nas bo najbolj obvaroval. Pomisli vsako nedeljo, kako si črez teden sklen deržal, pomudi se malo v cerkvi ali pa pojdi h kapelici in prašaj se, kako sem črez teden svojo obljubo deržal. Če si bil zvest, Bogu zahvali, da nisi padel in zanaprej prosi, če si nekoliko padel, varuj se toliko bolj zanaprej; če si hudo padel, hitro išči pomoči, pojdi k spovedi, da te zopet vzdignejo. Zakaj žalostno je, v greh pasti, še žalostnejši po grehu ne vstati. Ker so pa vsi naši sklepi zastonj, če Bog milosti ne da; zato hočem v imenu vseh še enkrat poboljšanje obljubiti in ga za gnado stanovitosti prositi. Zatorej rečem:

O moj Bog, vsi moji storjeni grehi so mi iz serca žal, ker sem tebe največjo dobroto razžalil. Zdaj pa terdno sklenem in resnično obljubim, zanaprej svoje življenje poboljšati, grešne priložnosti, slabo znanje zapustiti, te hiše, te osebe se ogibati, storjeno škodo in krivico po svoji moči popraviti, s sovražniki se sprijazniti, vsem iz serca odpustiti, in raji vse, tudi smert terpeti, kakor še kdaj tebe svojega Boga, s kakošnim smertnim grehom radovoljno razžaliti. O Bog daj mi gnado spolniti ta moj sklep. To

te prosim po neskončnem zasluženju tvojega božjega Sina našega Gospoda Jezusa Kristusa. Amen.

Dodatek dveh pridig slavnega pridigarja škofa Valerijana Jirsika.

Pridiga za XX. pobinkošno nedeljo.

(O poslednjem sv. olju; gov. V. J.)

„Gospod! pojdi, preden moj sin umerje.“
(Jan. 4, 49.)

V v o d.

Danešnje sveto evangelje nam pripoveduje, kako je nek kraljevsk častnik, kteremu je bil sin obolel, hitel k Jezusu. Ta častnik je čul, da je prišel iz Judeje v Galilejo; prosil je Jezusa, naj bi šel k njemu in ozdravil sina. „Gospod pojdi, preden moj sin umerje,“ tako je žalostni oče prosil Jezusa. In dobri Jezus, ko je videl njegovo žalost, videl krepko in živo njegovo vero, usmilil se je nesrečnika, uslišal njegovo prošnjo, in poslal ga domu. Oče je ubogal Jezusa in se vesel odpotil na svoj dom; zvedel pa je že na potu, da mu je sin ozdravel ravno tisti čas, ko mu je rekel Jezus: „Sin tvoj živi!“ In veroval je v Jezusa on in njegova hiša.

Srečna bolezen, piše nek cerkven učenik, ki je imela tak sad in vspeh! Ihtenje in jok se je razlegal po onej hiši; ali iz tega joka je nastopila hiši največa sreča, sreča tolika, da se večja ni mogla doseči; ker ravno nevarna bolezen ljubljenega sina je bila vzrok, da je verovala v Jezusa vsa hiša. Tako izhaja nam, dragi moji, včasih iz največje nesreče prava sreča, če se zaupljivo obrnemo k Jezusu. Vzlasti v bolezni ne smemo nikdar zapustiti Boga, in vedno od njega prositi in pričakovati pomoči. Pa tudi človeške pomoči in leke se imamo poslužiti, kedar zbolimo; ali pred vsem drugim imamo prositi Boga, če je njegova sveta volja, naj nam on poverne zgubljeno zdravje. Ali žalibog! mi si vselej drugod iščemo pomoči, ravno ne tam, kjer bi jo najgotovейše mogli najti; mi še le takrat začnemo misliti na Boga, kedar se nam je izneverila že vsa človeška pomoč. Jezus nam je, če zbolimo, v neskončnej svojej ljubezni zapustil dragoceno zdravilo, ki nas more potolažiti, ki nam more pomagati. Ali žalibog, kako se pogosto zanemarja to zdravilo! Da, koliko je bolnikov, ki zveličavnega tega

zdravila se nočejo poslužiti prej, kakor še le tedaj, kedar jim je že duša tako rekoč na jeziku. Zdravilo to je sveto poslednje olje, eden svetih sedmerih zakramentov, iz kterega nam, kakor iz vseh ostalih, izvira studenec velikih milosti, izvira za blagor dušni in blagor telesni. Imenuje se pa ta zakrament sveto poslednje olje, ker se človek navadno dvakrat mazili s sv. oljem; pervikrat pri svetem kerstu, drugo in poslednjokrat pa pred smertjo. Mislim, da bo prav, če enkrat kaj povem tudi o tem svetem zakramentu, da spoznate neskončno ljubezen in dobroto božjo, ter da se naučite ceniti ta sv. zakrament. Poslušajte tedaj, bratje v Jezusu, kaj uči katolijska cerkev o svetem poslednjem olju.

Oče nebeški naj nam vsem dodeli dobrega duha.

Razlaga.

1. V starodavnem času so oni, ki so šli v boj, namazali si telo z oljem, da so bili čverstejši in okretnejši. Ravno tako je potreba onim, ki se iz tega sveta selijo, pokrepiti se o smertnej uri za poslednji boj. Ker strahovito tisto uro, ko vidi človek pred seboj temni grob, ostro sodbo in neznano večnost, ko mu na pamet prihaja vse, kar je kedaj napravil hudega, kedar mu misel na vse to plaši dušo, mori serce, kedar ga še k temu mučijo silne bolečine telesne, ali ni, prašam vas, ali ni zlasti takrat potreba človeku pomoči in pokrepila na duši in na telesu, da ne omaga v vročej tej bitvi, ter da mu ne upade serce? Ah, če je kedaj treba človeku milosti božje, gotovo mu je najbolje treba oni čas, kedar se mu približuje smert z bridko svojo koso.

In sedaj, bratje mili, prašam vas zopet: Povejte mi ali je mogoče, da bi nas Jezus, prezvesti naš prijatelj in predobri Oče, zapustil brez pomoči v velikej tej sili in nevarnosti? Ali ne pri teka nam ljubeznjivo na pomoč v vsakej nevarnosti? Ali je mogoče, da bi samo tu, kjer nam je njegove pomoči najbolj potreba, da bi na vratih črnega groba, na razpotji iz časnosti v večnost, da bi tu zapustil nas? Ne, nikakor ne, bratje dragi! Če nas ne zapušča, dokler smo zdravi, tim manj nas bo zapustil, kedar zbolimo, kedar se bo treba boriti s smertjo. Kakor nam je Jezus koj po porodu napravil pot v življenje, ravno tako nas tudi, kedar se iz tega sveta selimo, krepi in orožuje na pot v večnost. Ni drugače, bratje mili! on je naložil svojim apostelnom, naj z oljem mazilijo bolnike. Vsled te naloge je sveti Jakob napisal te-le besede: „Je kdo bolen med vami, naj pošlje po cerkvene mešnike, in naj molijo nad njim in naj ga mazilijo z oljem v imenu Gospodovem, in verna molitev bo otela bolnika, in Gospod mu bo polajšal, in ako je v grehah, mu bodo odpuščeni.“ (Jak. 5, 14—15.) Postojmo tu, bratje dragi, pa pohvalimo neskončno to usmiljenje, kterega nas je vredne spoznal Sin božji s tem, ker nas ne zapušča

ne v najžalostnejšem stanu, ker nam priteče na pomoč s svojo milostjo ravno tedaj, kadar nas nevarna bolezen verže na postelj, in kadar nam je tolažbe in pokrepila najboljše potreba. Sodite sami, ali nismo primorani serčno ga hvaliti za neizmerno to njegovo dobroto, in z vso dušo poveličevati njegovega usmiljenja? Na dolžno to hvaležnost, bratje mili, nas bode pa še boljše vnelo to, če bomo vedeli,

2. kaj deli ta sveti zakrament, kake milosti dobivamo s tem sv. zakramentom. Kar deli ta sveti zakrament, to je nekoliko že povedano v prej navedenih besedah svetega Jakoba. On piše: „Verna molitev bo otela bolnika, in Gospod mu bo polajšal, in ako je v grehah, mu bodo odpuščeni.“ Oslanjevaje se na te aposteljnovе besede, uči sveta mati katolijska cerkev, da

a) poslednje maziljenje dopolnuje pokoro, ker nas v vsem očisti od vse grešne nesnage in gerdobe. Kar nam ostane madežev in slabosti po sveti spovedi, te vse očisti poslednje maziljenje; in kar bolnik pozabi ali ne more povedati, to se mu vse oddušča s tem sv. zakramentom. Vzlasti pa se odpuščajo bolniku oni grehi, ktere napravi v bolezni zavoljo nepoterpežljivosti, nezaupanja in nezadovoljnosti. Bratje mili, ko bi nobenih drugih milosti ne prejeli s poslednjim sv. oljem, ampak samo te, ktere sem vam razložil sedaj, že zavoljo teh bi morali hvaliti božjo dobroto. Ali

b) poslednje maziljenje vterduje in jači tudi bolnika proti napadom hudičevim, proti prevelikemu strahu pred smertjo, ki se bliža, proti strahu pred sodbo, ki nas čaka na pragu večnosti. Bratje in sestre v Bogu, vse zavisi od srečne smertne ure; ker, kakor odhajamo od tod, tako bomo sprejeti v večnosti. Joj, ko bi se udali nepoterpežljivosti, ko bi zgubili upanje, Boga pustili iz nemar; joj nam, ko bi se ne uperli napadom hudičevim, ter ne bi premagali skušnjav! Ali nam ni tedaj treba največje pomoči in milosti božje tisti trenutek? Pa glej, ta pomoč in milost se nam deli s poslednjim sv. maziljenjem! In zato vas zopet prašam, bratje mili, ali nismo primorani serčno hvaliti Boga in Zveličarja svojega za neizmerno to dobroto, hvaliti z vso dušo? Ali to ni vse;

c) s poslednjim sv. oljem dobiva bolnik tudi zdravje telesno, ako mu to služi na zveličanje duše, ako namreč vidi Bog, da bi bolje bilo za-nj, da dalje živi na svetu. Če se bolnik še ni spokoril, ali če ima še kaj popraviti, ali se v čem poboljšati; ali če mu mera ni polna dobrih del, in Bog vidi, da jo hoče napolniti, ter doveršiti, kar je zamudil, tedaj mu Bog podaljša življenje in poverne zdravje. To terdi sv. apostelj, ki veli: „In verna molitev bo otela bolnika, in Gospod mu bo polajšal.“ Ali vsi bolniki ne dobivajo te milosti; kaj nam tedaj kaže to? Nič drugega kakor to, da je mnogim mnogo koristnejše umreti, kakor dalje

živeti, ali pa da jim je manjkalo potrebne priprave, ter niso verovali s toliko vero, s koliko je veroval današnji častnik.

Tu postojmo zopet, dragi moji, pa pomislimo, kolike so milosti, ktere nam izvirajo iz tega sv. zakramenta. Tudi zdravje telesno in polajšanje v bolečinah morem dobiti s tem sv. zakramentom! Velika je ta milost in zato vas vprašam zopet, ali nismo res primorani hvaliti Boga in zveličarja svojega za brezkončno njegovo usmiljenje in dobroto, slaviti z vso dušo?

Ker so tolike milosti, ki izvirajo iz poslednjega sv. maziljenja, sodite sami, bratje mili, ali ne škoduje bolnik sam sebi, ki noče prejeti svetega poslednjega olja? Velike so one milosti, ki nam izvirajo od tod, pa vendar jih je mnogo, ktere koj zgrabi strah in groza, če jih le kdo v nevarnej bolezni spominja, naj bi prejeli sveto poslednje olje. Omamljeni s krivo to mislijo, da bi morali umreti, ko bi prejeli ta sveti zakrament, odkladajo od danes do jutri, zadnji dan ga hočejo prejeti, in s tem se postavijo v nevarnost, da ali umerjô brez svetega poslednjega olja, ali pa brez vredne priprave. Sveti Malakija, tako piše o njem sveti Bernard, bil je poklican k nekej bolnici, naj bi jej podelil ssv. zakramente umirajočih. In Malakija je šel k bolnici, ali sv. poslednje olje je odložil na drugi dan, misleč, da ne bo umerla tako hitro. Ali ona je umerla. Ko je svetnik to zvedel, silno je žaloval, in bridko jokal, ker je žena umerla brez svetega poslednjega olja. Žaloval je zato in žaloval, celo noč stal poleg trupla, ter molil in molil, da je žena zopet oživela, in prejela poslednje olje. Mi bratje, ne bomo imeli poleg sebe nobenega Malakija, kedar nam Bog pošlje smertno bolezen. Ne bode pri nas Malakija, ki bi nas mertve obudil s molitvami in jokom. In zato ne zanemarjajmo svetega tega maziljenja na smertnej postelji, ne odkladajmo ga od danes do jutri, ker vemo, kako velike da so milosti one, ktere ž njim moremo prejeti. Kedar nas zadene kaka nevarna bolezen, da obležimo, poslužimo se zveličavnega tega leka za dušo in telo, koj pokličimo duhovnika, naj nad nami moli, ter nas mazili s svetim oljem v imenu Gospodovem.

3. Da bomo pa vredni teh milosti, ki se delé s tem svetim zakramentom, treba se nam je vredno k temu pripraviti. Brez vredne priprave ne bi prejeli gori razloženih milosti. Kaj pa naj storimo, da se vredno pripravimo?

Pred vsem se imamo spovedati in obhajati. Če bi nam pa zavoljo prehude bolezni, presilnih bolečin, ali zaperte besede nemogoče bilo spovedati se grehov, takrat se moramo vsaj popolnoma zgrevati svojih grehov. Obudimo zato živo vero in terdno upanje v Boga; verujmo, da Bog vse prav in dobro naredi, da tudi s to boleznijo skerbi za zveličanje naše duše, da je pripravljen odpustiti nam grehe ter poverniti nam prejšnje zdravje, ako nam to resnično služi na dobro. Zato se v vsem vdajmo v voljo božjo, saj vemo, da on najboljše ve, kaj nam tekne v zveličanje, življenje ali smert.

Tako, bratje mili, pripravimo se vredno na zakrament svetega poslednjega olja, pa bomo prejeli vse one milosti, ki nam izvirajo iz njega po Jezusovej volji.

4. Ostaja mi še, dragi moji, da razložim obrede ali ceremonije, s katerimi se deli ta sveti zakrament. Ko duhovnik stopi v stanico, pozdravi bolnika in vse pričujoče s temi besedami: „Mir tej hiši in vsem, ki v njej prebivajo.“ Potem poškropi bolnika in vse okrog sebe z blagoslovljeno vodo, rekoč: „Poškropi me, Gospod, s hisopom, in čist bom; operi me, in bolj bel bom, kakor sneg.“ Škropljenje to ima spomniti bolnika pri sv. kerstu prejete nedolžnosti, in če si je dušo omadeževal z grehom, ima ga opomniti, da mu je treba spovedi. Ko duhovnik odmoli predpisane molitve, začne pripravljati bolnika na sveto spoved in obhajilo. Po spovedi obhaja bolnika in veli: „Prejmi brat (sestra) popotnico našega Gospoda Jezusa Kristusa, ki naj te brani od hudega neprijatelja, in pripelje v večno življenje.“ Potem moli duhovnik, da bi v imenu Očeta, in Sina, in svetega Duha, po priprošnji in zagovoru vseh svetih angeljev, arhangeljev, patrijarhov, prerokov, apostelnov, mučencev in spoznovancev, da bi minulo bolnika sleherno zlo. Na to ga mazili s svetim oljem, ki jasno pomenja, da bolnik prejmlje moč in podporo, in da mu ta sv. zakrament hladi in olajšuje bolečine dušne in telesne; mazili mu namreč one ude, v katerih imajo človeška čutila svoja središča in s katerimi človek navadno greši. In to so: oči, ušesa, nos, roke in noge, skoz ta čutila, kot skoz vrata ali okna prihaja greh k nam, njih se navadno poslužujemo bolj za to, da grešimo in dopadamo svetu, kakor da dajemo za čast in slavo Bogu. Duhovnik med maziljenjem moli tako-le: „Po tem svetem maziljenju in blagem usmilenju svojem naj ti odpusti Gospod, kar si grešil s pogledom, sluhom, vonjavo, okusom in govorom, tikom in hodom, v imenu Očeta, in Sina in svetega Duha. Amen.“ Po maziljenju moli duhovnik, naj Bog dovoli, da to maziljenje, kakor obeta sveti Jakob, bolniku bode ne samo na tolažbo in zveličanje duše, ampak tudi telesu polajšanje in zdravje. Ko duhovnik tako moli za zdravje bolnikovo, drži mu roko nad glavo vsled besed Jezusovih pri sv. Marku: „Na bolnike bodo roke pokladali, in bodo zdravi.“ (Mark. 16, 18.) Pokladanje rok pomenja blagoslov in brambo, v katero se prejmlje bolnik, da v zadnjem, najhujšem in najnevarnejšem boju more premagati nečistega duha. Na zadnje mu prinese razpelo ali sv. martro, ter ga opominja, naj se zahvali Križanemu za odpusčenje grehov in za vse milosti, ktere je prejel s tem sv. zakramentom; njemu naj se zahvali, v njega naj zaupa, bolečine potrpeljivo prenaša, kakor jih je Jezus prenašal za nas; naj se v vsem vda v voljo božjo, če mu je živeti ali umreti. Potem mu ponudi razpelo, da ga poljubi.

Glejte, bratje v Jezusu, to so vam obredi ali ceremonije, s

kterimi se deli ta sveti zakrament. Vsak veren katoličan more tedaj pokojno umreti, ker zadobi toliko tolažbo, toliko poterdilo za pot v večnost. Ali nismo res dolžni, da hvalimo Boga in Zveličarja svojega za tolike milosti? Ali nismo res dolžni hvaliti ga, ker nam je zapustil tako pomoč, da moremo srečno bojovati poslednji boj tega življenja, ter olajšati si odhod iz tega sveta na uni? Hvalimo ga tedaj za neskončne njegove dobre in milosti, častimo in slavimo ga z vso dušo.

Sklep.

Vi bratje mili, hvala Bogu, ste za sedaj zdravi. Ali vedno ne boste tako zdravi, ker prej ali poznej vas bo zadela kaka bolezen; enkrat pa vas bo zadela tudi nevarna bolezen, ktera vam bo poslednja. Takrat se bote gotovo ozirali po kakej pomoči. Iskali bote kaj takega, kar bi vam pokrepilo in utolažilo serce. Te zaželjene tolažbe pa morete zadobiti s poslednjim sv. oljem. In zato, kedar vas bo nevarna bolezen vergla na postelj, spomnite se današnjih mojih besed, ter poleg njih ravnajte! Pokličite duhovnika, obudite v sercu pravo kesanje za storjene grehe, obudite v njem živo vero in terdno zaupanje v Boga, dobro se spovejte in pokrepite s presvetim rešnjim Telesom; naj moli duhovnik nad vami in mazili vas s svetim oljem v imenu Gospodovem. In tudi vam se bo spolnilo obetanje božje: Verna molitev vas bo ozdravila, in če bo v blagor vašej duši, polajšal vam bo Gospod bolečine, in če bote v grehah, bodo vam odpuščeni. Amen.

Pridiga za XXIII. pobinkošno nedeljo.

(Od smerti.)

„Gospod, moja hči je sedaj umerla.“
(Mat. 9, 18.)

Vvod.

Zopet čujemo o smerti! Smert pa zopet smert! Čuli smo ne davno o smerti edinega sina matere udove, in danes o smerti devetnajstletne hčerke nekega častnika. Res je, oba je obudil Odrešenik naš; obudil mladenca, kterege so že pokopat nesli, obudil tudi Jajrovo hčerko. Ali zato pa vendar nista ostala živa za vselej, nazadnje jima je vendarle udarila poslednja ura, umerla sta. Zakaj nas sveta cerkev tako pogosto spominja smerti? Pazite, duše kersčanske, kaj vam bom povedal. Nek modrijan je bil razglasil, da

ima modrost na prodaj. Kralj Dioniz je to slišal in želel je zvedeti, kaj meni s tim; zato je poslal k njemu svojega dvorjaka, naj mu kupi modrosti. In starec mu je podal listič, na katerem je bilo zapisano: „Karkoli delaš, delaj pametno, in glej na konec.“ Ta izrek se je kralju toliko dopadel, da ga je dal napisati nad vsa vrata svojega dvora, da ga je tako vedno imel pred očmi. In take modrosti želi tudi nas naučiti sveta mati katolijska cerkev, namreč, da karkoli delamo, pametno delajmo, ter glejmo na konec. Zato nam tako pogosto stavi smert pred oči, zato nas tako pogosto spominja, da tu nimamo obstanka, spominja, kako drug za drugim odhajamo od tod, in da odhajamo za vselej. S tem gotovo le na dobro meri, ker človeku nič ni potrebnejše, nič koristnejše, kakor da ga kdo spominja onega, čemur nikakor ne more uiti. In to je smert; njej nihče ne more ubegniti; in ona odločuje za celo večnost. Ali ne skerbi tedaj z materinsko skerbjo za nas sveta mati cerkev ravno s tem, ker nas tako pogosto spominja smerti? Tako je, verni kristjani! Cerkev nam zato tako pogosto smert stavi pred oči, da nam bode ona enkrat srečna in blažena. Zato tedaj, ljubi kristjani, pogosto premišljujmo to, da bomo umerli; tudi danes premišljujmo to. Da se bomo pa v tem zveličavnem premišljevanju imeli ravnati po kakem pravilu, naj bode sledeča resnica podlaga današnjega mojega govora:

Smert je konec vsemu, karkoli ima človek na svetu. Konec je:

1. vsem nameram in nakanam,
2. vsemu, kar nam je tu milo in drago,
3. nazadnje tudi časnemu našemu življenju.

To je obseg in razdelitev današnjega premišljevanja.

„Gospod, moja hči je ravno sedaj umerla!“ tako je vzdihnil pred Jezusom žalostni oče, o katerem nam pripoveduje današnje sveto evangelje. Zajokali bodo pa nekteri tudi za nami prej ali slej rekoč: Umerl je, ali umerla je! Mi ne bomo na novo oživieli, kakor Jajrova hčerka; in zato, ker vas to tako živo tiče, poslušajte me danes s podvojeno paznostjo, poslušajte govorečega v imenu Gospodovem.

Razlaga.

1. Smert napravi konec vsemu, konec vsem nameram in nakanam našim. Človek, bratje mili, mnogo namerja, loteva se marsičesa, mnogo upa, mnogo želi izvršiti, marsikaj doseči; ali smert razvali vse naše namere in nakane, ona preterga vse, smert napravi konec vsemu temu. Kako visoko se popenja človek s svojimi željami, kaj vse bi rad opravil, kaj doveršil, dokler živi na zemlji! Želja rodi željo, če dosežemo eno, koj hrepenimo za kaj drugim. Navadno za mnoga leta snujemo osnove, ter odloču-

jemo, kaj hočemo storiti v petih, desetih letih, če tudi ne vemo, ali nam bode jutri še sijalo solnce božje ali ne. Ta mladeneč ne misli na drugo, kakor na srečo, katero hoče doživeti na tem svetu. On misli, da bo še dolgo živel na zemlji v vsem dobrem, on si predstavlja svet v najlepših bojah, popenja se z duhom na visoka čestna mesta, in vidi se mu, kakor da že plava v sijajnosti slave tega sveta; — ali prej, preden se nadja, zagrabila ga bo smert, vstavila ga prej, preden bo stopil v goljufni ta svet, prekrižala mu bo vse račune, razderla vse njegove osnove, pretergala mu vse namere in nakane. Isto tako dela tudi marsikaka deklica, kake osaove si snuje! Čega vsega se nadja, kaj vse meni doseči! Tudi ona upa, da bo srečno dosegla to ali uno svojo namero, tudi ona že gleda z očesom svojega duha one radosti, one slasti, ktere hoče uživati v kakih letih; ali nespametnica ne pomisli, ali bo še živila do jutri, ali morebiti ne bo naglo in nenadoma umerla. Gleda sicer na desno in levo okrog sebe, kako tudi mladi ljudje umirajo; pa ne pomisli, da utegne tudi ona mlada umreti; ona živi edino temu svetu, gleda le na to, da se mu dopada. Zato se lišpa, v zercalo gleda, ki jej kaže vse, samo ne smerti, ki morda že stoji za njo, ter čaka trenutka, da jo pograbi in odpelje iz tega sveta. In res zamahne smert prej, preden se deklica nadja, prekriža jej vse račune, razdere vse osnove, preterga vse namene in nakane. In tako se godi tudi drugim.. Človek, naj se postara še toliko, vendar vedno nekaj upa, želi to ali uno, hrepeni za tim ali onim. Smert mu je že za petami, on pa še za mnogo let snuje osnove, namenja to ali uno, loti se tega ali unega, želi še to in uno storiti, izvršiti. Rad bi še to in uno storil, rad to ali uno priredil, to in uno videl. Treba je, da se poboljšam, tako si govori, treba je, da se otresem grešnih razvad, da popravim storjeno zlo; moral bi se kesati grehov, vse to bi moral, — pa saj je še dovolj časa, kasneje hočem napraviti to in uno. Ali med tem ga udari smert; ona mu preterga vse njegove namere, ona napravi konec vsem nakanam in odločbam. O ljudje, bedasti ljudje, s koliko slepoto ste zaslepljeni! Dobro vemo, da nam življenje ni nič drugega, kakor kot kaplja na vejici; vemo, da nam življenje stoji na zelo kerhkem temelju; in na slabem, kerhkem tem temelju stavimo, sam Bog zna, kaj vse. Radi bi videli daljni svet, dežele in mesta, ne vidimo pa, ali vsaj nočemo videti, kar nam je tu pred nogami, nočemo videti groba, ki bode zazijal pred nami, v katerem je konec vsemu, kar imamo na tem svetu. O grozna slepota, vredna grenkih solz, ker toliko skerbimo za one reči, ki minejo tako hitro, kterim vsem je konec s smertjo. Da, bratje v Jezusu, smert napravi konec ne samo vsem našim nameram in nakanam, ampak tudi onemu, kar nam je milo in drago.

2. Kaj nam je tu milo in drago? Kaj naj bolje cenimo na svetu, za kaj se najboljše trudimo in skerbimo? To so čast, ime-

nitnost, blago, veselice, prijatelji, to so sploh dobrote tega sveta, za kar človek na svetu toliko skerbi. Ali vsemu temu naredi konec smert, vse to mine človeku po smerti. Ni drugače, bratje mili! Vsak izmed nas bo kedaj vzdihnil s bogaboječim Jobom: „Od vsega, kar sem imel, ni mi ostalo drugo, kakor grob, — ostal mi je sam grob.“ (Job. 17, 1.) Nekoliko desk in grob, červi in prah, to je vse, kar bode nam in od nas ostalo po smerti.

Bratje mili, ali je vam vredno, za to se truditi in mučiti, neč in dan skrbeti? Od vsega, kar imate, ne bo vam ostalo nič drugega, kakor grob! Ali je vam tedaj vredno, s toliko skerbjo skrbeti za blagor in dobrote tega sveta? Od vsega, kar imate, ne bo vam ostalo nič drugo, kakor grob! Je li vam vredno, da skrbite s toliko pohlepo popeti se na častna in imenitna mesta? Od vsega, kar imate, ne bo vam ostalo nič drugo, kakor grob! Ali je vam vredno, prašam vas še enkrat, toliko se potiti za blagor tega sveta? Čigavo bo vse ono, kar ste si nagrabili, kaj vam bo ostalo od vsega? Nič — čisto nič vam ne bo ostalo od vsega, kar imate, ampak sam grob. O kako dobro bi bilo, ko bi nikdar tega ne pozabili! O kako dobro bi bilo, ko bi ta misel tudi vas tako prevzela, kot je prevzela svetega Frančiška Borgija, kneza in vojvoda, ko je zagledal truplo Izabele, žene Karola V., čegar telesnej lepoti se je čudil ves tadanji svet, ko je uvidel, kako hitro je smert nagerdila truplo, zadregetal je od groze, in zavpil: „Ali si ti prekrasna ona carica? Ali so to tvoje rudeče ustnice? To tvoja lepa usta? O nečimurnost, nečimurnost, to je konec vse posvetne slave!“ In tisto uro je sv. Frančišk odmerl svetu, odrekel se je gospostvu in kneštvu, ves se posvetil Bogu in njegovej službi, in šel med siromašne redovnike. Bratje, tako močno je ta prizor udaril njegovo serce, da je spoznal minljivost tega sveta, da se je tisto uro odrekel svetu in vsem njegovim nečimurnostim, in na nič drugo ne mislil, kakor na to, kako bi se s pravim kerščanskim življenjem pripravil na srečno smert.

(Konec prihodnjič.)

Duhovniške zadeve.

Kerška škofija. Premil. knezoškof so imenovali č. g. gosp.: konzist. svetovalca in profesorja Hueber Jožefa za stolnega korarja in č. g. konzist. tajnika Einšpieler Lamberta za konzist. kancelerja. — Č. g. župn. Richter Ant. je bil izvoljen in poterjen za dekanijskega svetovalca Terške dekanije. — Č. g. Pogačnik Jož. je dobil faro Kotlje in č. g. Skerbinec Jož. faro Kamen. Č. g. Canal Jož. je postavljen za provizorja fare Meiselding. — Umerl je č. g. Mačnik Fil. župn. v Meiseldingu. R. I. P.

Ljubljanska škofija. Preč. g. dr. Gogola Janez pride za

vodja v bogoslovje, č. g. Zupan Tomaž pa za vodja v Alojznico. Č. g. Klun Matej pride za beneficijata v Šmarten pri Litiji, č. g. Arko Miha pa za kaplana v Škofjo loko.

Terzaška škofija. Č. g. Benedik Janez, bivši oskerbnik župnije v Brezovici, je ravno tam župnik postal. Č. g. Križman Jož., bivši duhov. pomočnik pri sv. Ivanu v Vardjeli v okolici Terzaški, je bil odločen za začasnega gimnazijalnega kateheta v Paznu; na njega mesto pri Sv. Ivanu pride č. g. Kjuder Ant. bivši duhovn. pomočnik Skednju pri Terstu; v Skedenj pa č. g. Uršič. Jož.

Lavantinska škofija. Č. g. Šrol Franc, župnik v Ljutomeru, je postal duhoven svetovalec, č. g. dr. Napotnik M. prov. profesor v bogoslovnici. Č. g. Hrovat P. gre za kaplana v Slivnico. — Umerli so čč. gg. Jane Jan. župnik, O. Bruno Jesih frančiškan, Stranjšak A. župnik in dekan, dr. Ulaga Jož. R. I. P.!

„Slovenec“ prinaša dopis iz Štajerskega, ki se tako-le glasi: Neverjetna se nam je zdela novica o nagli smrti gospoda nadžupnika v Konjicah; toda žalibog: blagi narodnjak že počiva v hladni zemlji. Pred nekterimi mesci je prestal hudo pljučno bolezen; vsled prehlajenja so se mu pretečeno nedeljo pljuče zopet vnele in v torek ob eni popoldne je umrl. Pretečeno soboto je obiskal nekega bolnika; sicer čverstega moža je prevzela nagla hoja; v nedeljo se je mnogo ur trudil v spovednici, imel 3 govore zjutraj, pri kerščanskem nauku in pri posebnem poduku za bratovščino sv. rožnega venca, proti večeru se je moral vleči v postelj, s ktere ni več vstal.

Vest o njegovej celo nepričakovanej smrti se je razširila nagloma na vse strani; in dasiravno smo imeli danes, v četrtek, silno slabo deževno vreme, zbralo se je vendar 35 duhovnikov, da spremljajo verlega domoljuba k zadnjemu počitku. Preč. gosp. kanonik Kosar so mu govorili milo in ljubeznjivo nagrobnico, preč. gosp. korar Herg so služili sv. mešo za njegov dušni mir. Obilno ljudstva iz Konjiške in sosednih župnij je solznih oči jemalo slovo od svojega toliko gorečega dušnega pastirja. Njegova rakva bila je ovita in prepletena s čednimi vencii; eden je imel slovensko trobojnico z napisom: „boritelju za pravice Slovencev“ in verlemu rodoljubu, nadžupniku konjiškemu.“ Gospodje učitelji in nekteri peveci duhovniki zapeli so mu še tužno žalostinko: „Blagor mu.“ Ozerli smo se še enkrat proti grobu, kjer zdaj počiva mož železne volje in značaja, iskren domoljub, nevstrašljiv zagovornik in branitelj pravic slovenskega naroda; izgleden dušni pastir, dika duhovnikov lavantinske škofije in vreden naslednik nepozabljivega Rozmana. Njegovo življenje in delovanje gotovo vredno popiše večče pero; a njegov slavni spomin bode živel, dokler živi narod slovenski.